

DAVID
MORRELL

BRATRSTVO
KAMENE

DAVID
MORRELL

BRATRSTVO

KAMENE

Copyright © 1985 by David Morrell
Translation © Dalibor Míček, 1997
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
THE FRATERNITY OF THE STONE
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Hana Porebská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., v edici Klokan,
Frýdek-Místek, 2001
Vydání druhé

ISBN 978-80-7543-879-9

OBSAH

PROLOG BOŽÍ BOJOVNÍCI

Pouštní otcové 12

Stařec z hory 13

Svatý teror 14

ČÁST PRVNÍ USMÍŘENÍ

Dům smrti 24

ČÁST DRUHÁ PUTOVÁNÍ

Podivný nový svět 86

ČÁST TŘETÍ STRÁŽCE

Útulek 132

ČÁST ČTVRTÁ VZKŘÍŠENÍ

Ďáblův roh 178

ČÁST PÁTÁ NÁVŠTĚVA

Hříchy minulosti 224

ČÁST ŠESTÁ CHARTREUSE

Zrcadlový obraz, dvojitá expozice 264

ČÁST SEDMÁ JANUS

Hříchy současnosti 298

ČÁST OSMÁ ROZSUDEK

Bratrstvo kamene 350

EPILOG „A JAKO POKÁNÍ..“

Tuláci 424

*Tuto knihu věnuji s láskou
své matce Beatrici*

V některých ohledech se profese zpravodajce podobá životu v klášteře. Svou disciplínou a osobním obětováním připomíná středověké mnišské řády.

ZPRÁVA CHURCHOVA SENÁTNÍHO VÝBORU
O ČINNOSTI ZPRAVODAJSKÝCH SLUŽEB, 1976

PROLOG

**BOŽÍ
BOJOVNÍCI**

Pouštní otcové

Egypt, 381.

Říše římská, ohrožená v samotných základech rozpadem, učinila zoufalý pokus o znovusjednocení zavedením křesťanství jako jediného oficiálního náboženství. Několik oddaných věřících, jimž bylo zatahování jejich náboženství do politiky silně proti mysli, opouští společnost a uchyluje se do egyptské pouště. Žijí v jeskyních a snaží se nalézt mystické spojení se svým Bohem. Zvěst o těchto poustevnících ducha se záhy rozšiřuje a brzy je následují další zklamaní křesťané. Společně pak zakládají přísné náboženské společenství postavené na odříkání, půstu, modlitbách a umrtvování těla. Kolem roku 529 začínají nekompromisní zásady „svatých blouznivců“, jak je někteří nazývají, postupně pronikat na sever, do Evropy.

Tak se zrodily první mnišské řády.

Stařec z hory

Persie, 1090.

Hassan ibn al-Sabbah, vůdce fanatické muslimské sekty, pokládá vraždu za svatou povinnost v boji za svržení nadvlády tureckých nájezdníků a jejich spojence, egyptského kalifa. Jeho tajná organizace vraždících náboženských fanatiků se rychle rozšiřuje na západ do Sýrie. Tam jsou všichni Hassanovi nástupci označováni titulem „Stařec z hory“.

V roce 1096 vtrhli na Střední východ křižáci z Evropy, aby zahájili papežem posvěcenou svatou válku proti nevěřícím za znovudobytí Kristova hrobu. Vetřelci přirozeně upoutali pozornost „Starce“ a jeho následovníků, známých též pod označením hašišíní. Říkalo se totiž, že pro navození náboženského vytržení a zuřivé posedlosti, s jejichž pomocí se připravují postavit se tváří v tvář možné mučednické smrti, kouří hašiš.

Ale křižáci nedokázali slovo hašišíní správně vyslovit.

Zpět do Evropy přinesli jiné označení: assassins – úkladní vrahové, atentátníci.

Svatý teror

Palestina, 1192.

Slunce se sklánělo k obzoru, ale pouštní písek byl stále stejně horký. Těžká plátěná plachta obrovského stanu obklopeného strážemi se lehce vlnila závany spalujícího větru. Z protějších ležení přijížděli rytíři na znavených, potem zbrocených koních, od jejichž kopyt se zvedala oblaka prachu. V čele obou kolon postupovali praporečníci. Jedna standarda zobrazovala tři zlaté lvy, jednoho nad druhým, v rudém poli – Angličané; druhá pak zlatý liliový květ v modrém poli – Francouzi. Ačkoliv je spojovalo společné svaté poslání, mezi oběma zeměmi panovaly hluboké politické rozpory, protože Francouzi vznášeli nárok na území, které na jejich půdě zabrali a ovládli Angličané. Kvůli napjatým vzájemným vztahům nechtěl žádný oddíl dorazit ke stanu jako první, a být tak nucen nedůstojně čekat na příjezd druhého. Na okolních písečných dunách byly rozestaveny hlídky, které hlásily postup obou skupin, aby obě delegace dospěly ke stanu pokud možno současně.

Oddíly se setkaly. V každém byli čtyři vyslanci doprovázení svými poradci. Zahleděli se na holý vrcholek vzdáleného kopce, pod nímž se mezi troskami hradu a mešity rojili vojáci. Obléhání Akry bylo krvavé. Stálo hodně životů a trvalo téměř tři měsíce, ale konečně byli muslimové poraženi.

Politické rozpory mezi Francouzi a Angličany byly alespoň na chvíli zapomenuty. Unavení, ale odhodlaní velebili vzájemně svou chrabrost a blahopřáli si k vítězství. Nejprve sesedli strážci, po nich služebníci, kteří pomohli ze sedla svým pánům. Pýcha sice nedovolila ani jedné delegaci připustit, aby to byli právě oni, kdo bude muset čekat, ale teď jim vznešené mravy velely nabídnout partnerům čest vstoupit do stanu jako

první. Dilema vyřešili navýsost prakticky. Který šlechtic stál blíže ke vchodu, ten opustil své služebníky a vstoupil.

Když byli všichni uvnitř, zatáhli za sebou plachtu a odložili zbraně, přilbice i štíty a drátěné košile. Vzduch ve stanu byl dusný. Po oslepující záři pouštního slunce se jejich oči jen pomalu přizpůsobovaly přítmi. Po plátěných stěnách klouzaly stíny strážných přecházejících venku kolem stanu.

Rytíři se měřili očima. Teď, při třetí křížové výpravě, je už zkušenosti z předchozích tažení naučily oblékat si dlouhé róby, které pomáhaly tělu uchovat vlhkost a chránily pokožku před spálením smrtelným sluncem. Roucha byla světlá, aby odrážela žhavé paprsky lépe, než by to dokázaly oděvy zářivých barev, které s oblibou nosili ve své domovině. Jediný ústupek barevnosti představoval rudý kříž, který jim zdobil hrud – spolu s měděně zbarvenými skvrnami zaschlé pohanské krve.

I pod hustými plnovousy byly jejich tváře vyhublé a vysušené sluncem. Zakryli si rozčuchané vlasy kápěmi a napili se vína z připravených pohárů. S ohledem na účel schůzky by snad byla příhodnější voda; potřebovali jasnou hlavu. Problémy se zásobováním křížové výpravy a obrovské dopravní vzdálenosti však způsobily, že dodávky základních potřeb byly krajně nejisté. Víno, které uchovávali ke slavnostním příležitostem, bylo jedinou dostupnou tekutinou. Ačkoliv trpěli žízní, pili velmi střídmě. Zatím.

Jako první promluvil vysoký, mohutný anglický šlechtic, proslulý mistrným ovládním válečné sekery, Roger ze Sussexu. Mluvil francouzsky, obecně přijímaným jazykem diplomacie. „Navrhuji, abychom nejprve projednali vše potřebné, než se pustíme do...“ Jeho gesto zahrnulo chléb, olivy a kousky kořeněného sušeného masa rozložené na stole.

„Souhlasíme,“ přikývl vůdce francouzské strany Jacques de Wisant. „Richard, váš král, se k nám nepřipojí?“

„Pokládali jsme za moudřejší ho o naší schůzce raději neinformovat. A váš král Filip?“

„Jisté záležitosti je lépe nejprve předjednat soukromě. Pokud to bude nutné, sdělíme králi vše, na čem se tady dohodneme.“

Zástupci obou stran věděli, o co se jedná. Měli své strážce, ale současně sami bránili jiný, vyšší řád. Jejich povinností bylo zajistit ochranu svým panovníkům. Součástí příslušných opatření se stala i síť informátorů, kteří hlásili sebenevinnější zmínky o chystaném spiknutí nebo pokusu o vzpouru. Ale jen málokdy se tyto zvěsti dostaly až k Richardovým nebo Filipovým uším. Záležitosti, o nichž se panovník nedozví, ho nevyplaší, ani v něm nevzbudí podezření, že jeho bezpečnostní služba nepracuje tak, jak by měla. Královská nelibost na sebe často brala podobu katova meče.

„Nuže dobrá,“ souhlasil jeden z Angličanů, William z Gloucesteru. „Navrhují, abychom začali.“

Nálada ve skupině se rázem změnila. Ještě před chvílí si rytíři zřetelně uvědomovali příslušnost k jedné či druhé straně, ale teď národnostní rivalita vymizela. Spojovalo je společné pouto, příslušnost k bratrstvu řeckého boha Harpokrata, oddanost jednotící myšlenky.

Mlčet. Uchovat tajemství.

Roger ze Sussexu pozvedl v kůži vázanou a zlatem zdobenou bibli, kterou v Anglii opsali mniši speciálně pro něj, a otevřel ji. „Kniha proroka Daniela,“ vysvětlil. „Pasáž, v níž dokáže udržet jazyk za zuby navzdory hrozbě, že ho sežerou lvi, pokládám v naší situaci za nejpríhodnější.“

Začal rituál. Osm rytířů si stouplo do kruhu. Jeden za druhým pak slavnostně pokládali pravou ruku na bibli a přísahali, že uchovají svěřená tajemství.

Nebylo možné, aby s sebou stěhovali nábytek, a tak převzali zvyk svých nepřátel a seděli na bohatě vzorovaných kobercích, které jejich armády ukořistily z dobytého muslimského hradu. Opírali se o polštáře, kroužili vínem v pohárech a poslouchali řeč Pierra de l'Étang.

„Jako člověk zodpovědný za přípravu a organizaci této schůzky,“ prohlásil, „vám chci připomenout, že strážníci venku mají příkaz držet se v uctivé vzdálenosti od stanu. Pokud nebudete zvyšovat hlas, nikdo vás neuslyší.“

„V tomto duchu mě mí lidé informovali,“ odpověděl Baldwin z Kentu, anglický rytíř.

Francouz se poklonil na znamení úcty. „Ano, vlastní lidé mě upozornili, že jsou sledováni.“

Baldwin mu uctivou poklonu oplatil. „Ovšem donesly se mi ještě jiné zvěsti. Váš král hodlá i se svými vojsky Richardovu křížovou výpravu opustit.“

„Skutečně?“

Baldwin svraštil obočí. „Skutečně.“

„Jako Francouzům nám není známo nic o tom, že by tato křížová výprava byla Richardovým vlastnictvím.“

„Pokud se Filip vrátí do Francie, pak mu patřit bude.“

„Ach ano, to uznávám.“ Pierre usrkl vína. „Vaši lidé mají vynikající zdroje informací. Řekli vám také, kdy náš král zamýšlí obrátit svá vojska k domovu?“

„Během dvou týdnů. Filip má v plánu využít Richardovy nepřítomnosti u dvora. Výměnou za území, které má země ve Francii ovládá, váš král slíbil, že podpoří Richardova bratra v jeho snaze zmocnit se anglického trůnu.“

Francouz pokrčil rameny. „A co hodláte s touto informací podniknout – za předpokladu, že je pravdivá?“

Baldwin neodpověděl.

„Oceňuji váš takt.“ Pierre odložil pohár. „Opravdu se zdá, že se vztahy mezi našimi zeměmi brzy zhorší. Avšak uvažte, že bez vzájemného soupeření by naše schopnosti zůstávaly ležet ladem.“

„A život by se stal nezajímavým. Což nás přivádí zpět k důvodům, proč jsme si tuto schůzku vyžádali,“ přerušil je Jacques de Wisant.

Angličan se napřímil.

„Pokud se vaše zdroje nemýlí,“ pokračoval Jacques, „že naše vojska skutečně během dvou týdnů křížovou výpravu opustí, zanecháme po sobě s politováním ještě jeden velmi vzrušující nevyřešený problém. Jako gesto dobré vůle na rozloučenou, ve jménu svazku, který nás spojuje, bychom vám rádi pomohli nalézt řešení.“

Baldwin si ho velmi pozorně prohlížel. „Zajisté máte na mysli...“

„Nedávnou vraždu vašeho krajana, Conrada z Montferratu.“

„Jistě mi prominete, když vyjádřím překvapení nad skutečností, že vás znepokojuje smrt Angličana. Bez ohledu na to, jak otřesná byla.“

„Znepokojuje mě téměř tak silně jako stejně šokující smrt mého vlastního krajana, Raymonda de Chatillon.“

Nikdo bližší vysvětlování nepotřeboval. Před šesti lety došlo k porušení příměří, uzavřeného mezi křižáky a sultánem Saladinem. Raymond de Chatillon napadl karavanu Saladinovy sestry. Takové znesvěcení posvátné dohody se nedalo vyřešit mírovou cestou, a tak začalo velké tažení muslimů proti křižákům, džihád, svatá válka. O rok později, při obléhání Jeruzaléma, byla hlava Raymonda de Chatillon nalezena na oltáři Chrámu božního hrobu. Vedle ní ležel zakřivený nůž.

Od té doby se udály desítky podobných případů. Tajemné vraždy splnily zamýšlený účel. Zasely do mysli křižáků hrůzu z noční tmy. Včera, krátce po pádu muslimské pevnosti Akra, našli hlavu Conrada z Montferratu na oltáři připraveném ke mši na oslavu vítězství. Vedle ní ležel zakřivený nůž, který křižáci pokládali za navštívenku Starce z hory a fanatických stoupců jeho kultu.

„Úkladní vrahové.“ Roger se zašklebil, jako by chtěl vyplivnout víno, kterého se napil. „Zbabělci. Zloději, připravující nás o život pod rouškou tmy. Šlechtic by měl umírat v bitvě, za denního světla, odvážně změřit své síly s protivníkem, i kdyby tím nepřítelem měl být pohan. Tihle hadi nemají nejmenší smysl pro čest, důstojnost, pýchu válečníka. Jsou opovrženímhodní.“

„Niméně existují,“ zdůraznil Pierre de l'Étang. „A co je ještě důležitější, mají úspěch. Přiznávám se k morbidnímu tušení, že příště může ležet na oltáři i moje hlava.“

Ostatní přikývli. Tyto obavy sdíleli společně.

„Přesto proti tomu nemůžeme nic dělat, snad jen se při spánku obklopit ještě větším počtem strážců,“ řekl William

z Gloucesteru. „Jenže ti vrahové dokážou proniknout i tou nejlepší ochranou. Jako kdyby se stali neviditelnými.“

„Nepřisuzujte jim žádné tajemné schopnosti,“ ohradil se Jacques. „Vrahy jsou lidské bytosti jako my, ovšem dokonale vycvičení.“

„Vycvičení v barbarské taktice. Neexistuje způsob, jak jim čelit,“ namítl William.

„Třeba existuje.“

K Jacquesovi se obrátily zvědavé pohledy.

„Máte snad nějaký návrh?“ zeptal se Roger.

„Možná.“

„Tak ven s ním.“

„Postavme oheň proti ohni.“

„To mě ani nenapadne,“ vypěnil William. „Použít proti nim jejich vlastních sprostých metod? Stát se stejnými zbabělci, připlazit se k jejich velitelům, zatímco spí? Nepřipadá v úvahu.“

„Ale jen proto, že to dosud nikdo neudělal.“

William vzrušeně vyskočil. „Protože je to proti zásadám válečnické cti.“

„Ale tihle odporní plazi jsou nevěřící. Necivilizovaní pohané,“ naléhal Jacques. „jsou-li natolik barbarští, že jim pojmy jako čest a důstojnost nic neříkají, nejsme jim povinováni úctou a nemusíme zásady dodržovat.“

Jeho poznámka padla na úrodnou půdu. Ve stanu se rozhostilo ticho.

Rytíři zvažovali všechny důsledky.

William přikývl. „Přiznávám, že bych se rád pomstil za Conradovu smrt.“

„I za Raymondovu,“ připomněl mu jeden z Francouzů.

„Vzteklého psa probodnu kopím bez ohledu na to, jestli mne napadl, nebo ne,“ přidal se další Francouz a sevřel ruku v pěst.

„Jsou zde ovšem závažné praktické problémy,“ přerušil jejich úvahy Baldwin. „Muslimové každého z nás, kdo by se

mezi ně vetřel, lehce odhalí. Ani noční tma nedokáže zamaskovat bledost naší kůže.“

„A uvažte i toto,“ doplnil Roger. „I kdybychom si začernili kůži, nikdo z nás nemluví jejich jazykem a nezná jejich obyčeje. Můžeme se mezi ně dostat chráněni maskou, ale stačí, aby na nás jeden z nich promluvil, jediné chybné gesto...“

„Nenavrhuji, abychom se pokusili proniknout mezi ně my,“ řekl Jacques.

„Tak kdo?“

„My ne. Pošleme mezi ně někoho z jejich vlastních lidí.“

„To je vyloučeno. Všichni nás nenávidí. Kde bychom našli někoho, kdo...?“

„Kdo poznal chybné cesty pohanství, kdo se obrátil k jedinému pravému Bohu. Muslima, který přestoupil ke křesťanské víře.“

Angličany to otřásl.

„Chcete naznačit, že takového muže znáte?“ zeptal se Roger.

Jacques přikývl. „Žije v benediktinském klášteře na Monte Cassinu v Itálii.“

To jméno jim něco říkalo. Monte Cassino, jeden z prvních křesťanských klášterů, který byl založen již v roce 529, v době, kdy přísný řád horlivých otců z pouště začal šířit své učení z Egypta na sever do Evropy.

„Cestou do Svaté země jsem se na jednu noc uchýlil pod střechu kláštera,“ pokračoval Jacques. „Získal jsem svolení strávit s tímto mužem celou hodinu. Opat mu dovolil promluvit. Jeho zápal pro víru je pozoruhodný. Pro slávu našeho Pána je schopen udělat cokoliv.“

„Je to mnich?“

„Samozřejmě.“

„To je rouhání,“ namítl William. „Nemůžeme chtít po mnichovi, aby zabíjel.“

„Můžeme, pokud se jedná o svatou věc. A tou osvobození Kristovy Svaté země určitě je. Jen si vzpomeňte, že nám samotným papež dopředu odpustil všechny hříchy, kterých by-

chom se snad při této Bohem požehnané křížové výpravě dopustili. Vypstal jsem se na všechno církevních hodnostářů, kteří jsou zde s námi. Jsou přesvědčeni, že mnich, kterého mám na mysli, by jistě obdržel od papeže odpuštění. A tím, že se stane božím bojovníkem, jistě dosáhne spásy své duše. Pokud je pravda, že se spolu s krajany vydáme do dvou týdnů na zpáteční cestu, mohu se na Monte Cassinu znovu zastavit. Jsem si jist, že ten muž bude svolný. Řím, a s ním papežovo povzbuzení, není daleko.“

Rytíři sklopili zraky k pohárům s vínem.

Baldwin vzhledl. „Ale on není dostatečně vycvičený.“

„Je mu důvěrně známo vše, co se o tajemných vrazích vypráví,“ vysvětloval Jacques. „Slyšel i o jejich technikách. A připomínám, že sám mohu přispět několika nápady.“

„Jak dlouho to potrvá, než bude připraven?“

„Na to, co mám na mysli? Tři měsíce.“

„Já jsem potřeboval celý život, než jsem se naučil všemu, co umím,“ namítl William. „Musíme se smířit s vysoce pravděpodobnou možností, že přijde o život.“

„Zemře při pokusu o útok,“ souhlasil Jacques. „Ale copak nechápete? Rozhodující je samotný čin. Jakmile nevěřící pochopí, že i my – a dokonce jeden z nás, kdo je jejich vlastní krve – jsme schopni zemřít pro jediného pravého Boha...“

„Budou spát stejně neklidně jako my.“

Baldwin přimhouřil oči. „Bojovat proti teroru terorem?“

„S jistým rozdílem,“ opravil ho Jacques. „My bojujeme za svatou věc.“

ČÁST PRVNÍ

USMÍŘENÍ

Dům smrti

1

Dům se nacházel severně od Quentinu ve státě Vermont. Kdybyste stáli na dvouproudové asfaltové silnici, spatřili byste ho ve vzdálenosti asi půl kilometru, částečně zakrytý jedlemi, vpravo od hřebenu kopce. Za ním se rýsoval vyšší vrcholek porostlý hustým javorovým lesem, který teď na podzim zářil svěží oranžovou, žlutou a červenou barvou. Podél asfaltky se táhl vysoký plot, který na obou stranách zahýbal v pravém úhlu a mizel mezi stromy. Rozloha pozemku se těžko posuzovala, protože nebylo vidět, kam až plot sahá, ale asi byste se příliš nezmýlili, kdybyste ji odhadli přinejmenším na čtyřicet hektarů. Nejbližší stavení, nepočítáme-li budovu na kopci, byla zavřená benzinová stanice, kolem které jste cestou sem projeli a která teď zůstala daleko za vámi, schovaná za serpentinou ústící na rovinku, na níž jste právě stáli. A kdybyste pokračovali v cestě, museli byste ujet alespoň dva kilometry, než byste se dostali k továrně na výrobu javorového sirupu.

Osamělý izolovaný dům.

Oáza klidu.

Při pohledu na kopec hustě porostlý jehličnatými stromy by vás jistě napadlo, že objekt, jehož zářící dřevěné trámy probleskují mezi stromy, musí být útočištěm nějakého milionáře, lesním úkrytem, kde majitel hledá odpočinek a rozptýlení po pracovním vypětí.

Budova ale mohla být i horský hotel, zatím zavřený, čekající na sněhovou nadílku. Nebo...

Pokud byste jen tak projeli kolem, účel stavby by se vám zřejmě zjistit nepodařilo. Nebyla tam ani poštovní schránka, ani nápis nad bránou a brána samotná byla zjištěna masivním

řetězem a ještě mohutnějším zámkem. Pěšina na druhé straně plotu byla zarostlá plevelem, utiskovaná křovinami a svěšenými větvemi borovic. Pokud by ve vás stále hlodala zvědavost, mohli jste se přirozeně zeptat v továrně na javorový sirup, ale výsledkem by bylo jen další zklamání. Tamější dělníci, praví obyvatelé Nové Anglie, si s cizinci rádi povykládají o počasí, ale rozhodně ne o záležitostech svých nebo svých sousedů. Ne že by v tom byl nějaký rozdíl. Sami nevěděli, k čemu budova vlastně slouží, i když určité pověsti krajem kolovaly.

2

Ze vzduchu vypadal dům na kopci větší, než by napovídal odhad ze silnice. Pohled z ptačí perspektivy především odhalil, že stavení nestojí o samotě. Tvořilo jen jednu stranu čtverce, zatímco podél třech ostatních stály menší budovy, úplně skryté za jehličnatými stromy. Plocha čtverce byla vyplněna trávnikem, v jehož středu se protínaly dvě cestičky dlážděné bílými kameny a obklopené květinovými záhony, stromky a přistřiženými keři. Celek působil dojmem vyváženosti a pořádku, symetrie a rovnováhy. Uklidňoval. I menší budovy, ačkoliv pospojovány jako řadové domky a se společnou chodbou, měly špičaté střechy napodobující větší hrotitou střechu centrální budovy.

I když byl pozemek značně rozlehlý, pohybovalo se na něm pozoruhodně málo lidí. Drobná postava zahradníka, ošetřujícího trávník. Dva miniaturní dělníci sklízeli jablka v ovocném sadu, který se rozkládal za jednou řadou domků. Uprostřed velké zeleninové zahrady na protější straně stoupal z hořící hranice chomáč dýmu. Dalo by se předpokládat, že při tak rozsáhlé zemědělské výrobě zde žije hodně lidí, ale s výjimkou těch několika projevů života se místo zdálo být úplně opuštěné. Pokud by zde byli hosté, bylo by přece nepřirozené,

aby si v tento nádherný podzimní den nechali ujít potěšení z pobytu na svěžím vzduchu. A jestli zůstávali uvnitř, museli k tomu jistě mít velmi závažné důvody.

Ale touha obyvatel tohoto sídla po ústraní byla jen částí záhady, která místo obklopovala. Obyvatelé Quentinu si marně lámali hlavu, co se to vlastně na kopci děje, již od roku 1951, kdy se zde náhle objevili pracovníci stavební firmy. Nebyla to místní firma, i když ten, kdo projekt financoval, ať to byl kdokoliv, byl přinejmenším té dobroty, že si od místních obchodníků nakoupil podstatnou část zásob. Když dělníci vztyčili bránu a odjeli, místní štouralové přišli s fantastickou myšlenkou. Vzpomněli si na historiky, které nedávno slyšeli, na pověsti o vývoji atomové bomby v Novém Mexiku koncem války. Říkalo se, že vláda vystavěla uprostřed pouště malé městečko. V obou případech místní obyvatelé doufali v oživení poptávky, ale tam i tady se jejich očekávání nenaplnilo, protože se stala podivná věc. Do městečka uprostřed pouště se sice sjeli lidé, ale potom, stejně jako v případě sídla na zalesněném kopci, z něj už vůbec nevytáhli paty.

3

Domek se podobal devatenácti ostatním, které tvořily celý komplex, jako vejce vejci. Byl dvoupodlažní. V přízemí se nacházela dílna, kterou si každý obyvatel opatřil vším, co potřeboval ke smysluplnému trávení volného času. Mohli jste zde dělat cokoliv. Malovat, plácát z hlíny sošky, plést nebo pracovat s dřevem a tesařským nářadím. A protože každý domek měl vlastní malou zahrádku obklopenou zdí, do níž se vcházelo přímo z dílny, mohli jste zde také pěstovat zeleninu nebo třeba šlechtit růže.

V našem případě si nájemník zvolil tělesná cvičení a veršotepectví. Věděl, že by se nedokázal koncentrovat, pokud by

jeho tělo nebylo v nejlepší kondici. Ve svém předchozím životě oddaně vyznával principy zenového buddhismu a věděl, že cvičení samo o sobě je duchovní záležitostí. Každý den po celou hodinu zvedal činky, skákal přes švihadlo, cvičil kalaneťiku a opakoval si pozice a taneční kroky asijských bojových umění. Všechno vykonával s pokorou a fyzická dokonalost mu nepřinášela žádné hmatatelné výsledky. Postavu měl i tak štíhlou, asketickou, strádající nedostatkem bílkovin, které jeho svaly potřebovaly, aby nahradily tkáň opotřebovanou každodenním cvičením. Maso nejedl vůbec. Každý pátek se spokojil jen s chlebem a vodou a některé dny se postil úplně, ale sebe-kázeň mu dodávala sílu.

Skládání veršů sloužilo jinému účelu. Během prvních měsíců pobytu v tomto místě se jej zmocňovalo pokušení popsat důvody, proč sem přišel, aby se očistil a ulevil zmučené duši. Převládla však potřeba zapomenout. Aby přesto vyhověl touze vyjádřit sama sebe, začal psát verše. Nejprve skládal haiku, což bylo přirozené, uvážíme-li jeho sympatie k zenovému buddhismu. [Haiku je japonská básnická forma pocházející z 15. století. Skládá se ze tří nerýmovaných veršů o pěti, sedmi a pěti slabikách. Vyznačuje se spojením dvou obrazů, z nichž jeden odhaluje místo a čas, druhý pak živoucí, pomíjivou představu. Vcelku navozuje určitý pocit a náladu. Původně ji používali jen buddhističtí mniši, dnes je v Japonsku velmi populární. Pozn. překl.] Vybíral si náměty, které neměly nic společného s tím, co ho trápilo. Ptačí zpěv, šumění větru. Ale podstata této básnické formy a její složité napětí založené na průzračnosti a stručnosti ho vedly k ambicióznějším pokusům o další zušlechťení a zhuštění myšlenky, až dospěl k přesvědčení, že nejdokonalejší básní je vyjádření beze slov, a přistihl se, jak zírá přes tužku na prázdnotu nepopsané stránky. Byl tedy nucen přejít k formě sonetu. Používal obou typů, shakespearovského i petrarkovského, které se sice liší rozdílnými schémata rýmů, ale oba vyžadují dokonalé uspořádání čtrnácti veršů. Řešení tak složitých hlavolamů ho dostatečně zaměstnalo. Zajímalo ho mnohem více, jak píše, než co píše,

a vyjadřoval své pocity v maličkostech, což mu umožňovalo zapomenout na znepokojující události z minulosti. Psal, jak nejlépe dokázal – ne z pýchy, ale z respektu ke složitosti problému. I tak si však byl vědom, že dar výmluvnosti mu zůstal odepřen. Možná se některý z nájemníků dalších domků stejně jako on také oddával poezii a mohlo se stát, že dosáhl takového mistrovství, které mu umožnilo složit sonety stejně nádherné, jaké ve své době tvořili Shakespeare nebo Petrarka.

Ne že by na tom záleželo. Nic, co kterýkoliv obyvatel tohoto sídla kdy vytvořil – obrazy, sochy, tapiserie nebo nábytek – nemělo vůbec žádnou cenu. Důvod byl prostý. Když autoři těchto děl zemřeli, položili je na prkno a pohřbili v neoznačeném hrobě. Všechno, co po sobě zanechali, jejich šaty, pár osobních věcí, jejich básně, a dokonce i jejich švihadla, bylo zničeno, jako by tito lidé nikdy neexistovali.

4

Psychiatr byl podle očekávání kněz. Nosil tradiční černý oblek a bílý límeček. Tvář měl vrásčitou, olověně šedou. Seděl za stolem ve své pracovně. Zapálil si cigaretu a zadíval se na Drewa.

„Chápete zajisté závažnost své žádosti.“

„Pečlivě jsem si všechno promyslel.“

„Takže jste se rozhodl – kdy vlastně?“

„Před třemi měsíci.“

„A čekal jste...?“

„Až do dneška, abych zvážil všechny důsledky. Přirozeně jsem si musel být jistý.“

Kněz vdechl cigaretový kouř a zamyšleně si Drewa prohlížel. Jmenoval se otec Hafer. Bylo mu téměř padesát let. Krátce střížené vlasy měly stejně olověně šedou barvu jako jeho tvář. Vydechl kouř a udělal cigaretou ledabylé gesto. „Přirozeně.

Druhou stranou mince ovšem je, jak si můžeme být jisti my. Jak si můžeme být jisti vaší zodpovědností, vaším odhodláním a pevností charakteru.“

„To nemůžete.“

„Tak vidíte.“

„Ale já si jistý jsem, a to je jediné, na čem záleží. Přesně tohle potřebuji. Vzdal jsem se.“

„Komu?“

„Ne komu.“

„Promiňte, nerozumím vám.“

„Čeho.“ Drew pokynul gestem k rušné bostonské ulici hlučící za oknem kanceláře, umístěné v prvním patře farní budovy.

„Vzdal jste se všeho? Světa?“

Drew neodpověděl.

„Samozřejmě. Odchod ze světa je vlastně podstata poustevnického života,“ řekl otec Hafer a pokrčil rameny. „Ale přesto, negativní vztah ke společnosti nestačí. Vaše motivace by měla být současně pozitivní. Musíte něco hledat, ne pouze utíkat.“

„Ach, ale já pravdu hledám.“

„Skutečně?“ Kněz pozvedl obočí. „A co hledáte?“

„Spásu.“

Otec Hafer si ho opět dlouho prohlížel a vdechoval kouř. „To je pozoruhodná odpověď.“ Odklepl popel do kovového popelníku. „Měl jste ji pohotově připravenou. Přešla vám přes rty až příliš rychle. Jste již dlouho věřící?“

„Poslední tři měsíce.“

„A předtím?“

Drew opět neodpověděl.

„Ale jste alespoň římskokatolického vyznání.“

„Byl jsem pokřtěn. Moji rodiče byli dost nábožensky založení.“ Náhle si připomněl, jak zemřeli, a stáhlo se mu hrdlo. „Často jsme chodili do kostela. Mše. Křížová cesta. Byl jsem i biřmován. A víte sám, co se o konfirmaci říká. Stal se ze mě voják Kristův.“ Drew se hořce usmál. „Ach ano, býval jsem věřící.“

„A potom?“

„Myslím, že jsem tím, čemu se říká odpadlík.“

„Dodržujete velikonoční povinnosti křesťana?“

„V posledních třinácti letech ne.“

„Jste si vědom, co to znamená?“

„Tím, že jsem před Velikonocemi nešel ke zpovědi a svatému přijímání, jsem vlastně opustil víru. Byl jsem neoficiálně exkomunikován z církve.“

„A uvrhl jste svou nesmrtelnou duši do velkého nebezpečí.“

„Proto jsem také za vámi přišel – abych se spasil.“

„Abyste spasil svou duši, chcete říct,“ opravil ho otec Hafer.

„Přesně tak, právě to jsem měl na mysli.“

Beze slova na sebe hleděli. Kněz se předklonil a opřel se lokty o stůl. Oči se mu rozjasnily zájmem. „Samozřejmě... Proberme si teď údaje, které uvádíte v dotazníku. Tvrdíte, že se jmenujete Andrew MacLane.“

„Někdy si to zkracuji na Drew.“

„Pokud ovšem vaši žádost přijmeme, o své jméno přijdete, stejně jako o veškerý majetek – například automobil nebo dům. Budete se muset úplně vzdát své totožnosti. Ve svém důsledku přestanete existovat. Jste si toho vědom?“

Drew pokrčil rameny. „Co záleží na jménu?“ Rty mu opět zvolnil hořký úsměv. „Růže by i pod jiným jménem...“

„I zcela beze jména,“ doplnil ho kněz, „voněla stejně sladce. Ale božímu nosu...“

„Nevoníme zrovna jako růže, alespoň já ne. Proto také jsem svou žádost podal – abych se očistil.“

„Je vám jedenatřicet?“

„Správně.“ Drew nelhal. Všechny informace, které do formuláře zapsal, byly ověřitelné. Věděl, že kněz si tu práci dá. Opravdu důležité bylo to, co v dotazníku nevedl.

„Nejlepší léta života,“ poznamenal otec Hafer. „Dokonce vám do nich pár roků chybí, pokud považujete za věk, kdy se člověk teprve stává sám sebou, třiatřicet let. Vzdáváte se všech možností, které vám život ještě mohl nabídnout. Odhazujete svou budoucnost, jak se říká.“

„Já to takhle neberu.“

„Jak tedy?“

„Už jsem zjistil, jak mé možnosti vypadají.“

„A?“

„Vůbec se mi nelíbily.“

„Nepředpokládám, že byste to chtěl upřesnit.“

Drew sklopil zrak.

„Nakonec stejně budete muset.“ Zdálo se, že otec Hafer je něčím znepokojený. „Ale to nevádí. Zatím musíme probrat ještě jiné věci. Naši klienti přicházejí se svou žádostí většinou ve věku, kdy už mají nejlepší léta za sebou, abych se vyjádřil delikátně.“ Pokrčil rameny. „Samozřejmě, velmi málo se jich hlásí, a ještě méně...“

„Je přijato. Po celém světě je to méně než pět set osob, a pokud vím, tady ve Spojených státech pouze dvacet.“

„Výborně. Připravil jste se opravdu dobře. Jde o to, abych použil méně delikátního výrazu, že většina těchto mužů je stará.“ Otec Hafer zadusil cigaretu. „Jejich ambice již byly naplněny. Dosáhli, a v některých případech nedosáhli, všeho, co si přáli. Jsou ve věku, kdy mohou strávit zbývající léta na odpočinku. Jejich rozhodnutí, i když neobvyklé, je možno považovat za přirozené. Ovšem vy? Tak mladý, v rozkvětu sil? Bezpochyby přitahujete ženy. Zvážil jste důsledky, které pro vás vyplnou z toho, že si odepřete dámskou společnost?“

Drew si vzpomněl na Arlenu a projela jím bodavá touha. „Vy sám jste se jí také vzdal.“

„Vzdal jsem se jen sexuality,“ otec Hafer se napřímil, „ne dámské společnosti. Setkávám se s ženami mnohokrát denně. Číšnice v restauraci. Úřednice v lékařské knihovně. Sekretářka jednoho z mých laických kolegů. Vše v naprosté nevinosti. Pohled na ženu ve mně nevzbuzuje pokušení, spíše mi pomáhá dostát slibu cudnosti. Ale pokud přijmeme vaši žádost, už nikdy v životě ženu neuvídíte, a ostatně i s muži se budete stýkat jen velmi zřídka. Chci zdůraznit, že po zbytek života budete poustevníkem.“

5

Do druhého podlaží každého domku vedlo schodiště z neohoblovaných borových prken. Patro tvořily celkem tři místnosti. Nejprve se vstoupilo do oratoře, které se říkalo pokoj modliteb. Před prostým oltářem a křížem na zdi stála jednoduchá kostelní lavice s tvrdým klekadlem. Za ní se vcházelo do studovny – malá kamínka na dřevo, ale žádná postel, jen dva centimetry silná tkaná jutová zíněnka.

Tvrdé lůžko bylo metr osmdesát dlouhé a devadesát centimetrů široké. Dalo se lehce srolovat a uložit v rohu dílny, kde si je Drew mohl v případě potřeby rozložit, aby si odpočinul. Účelem tohoto uspořádání bylo vzájemně oddělit různé činnosti. Když šel z dílny do ložnice nebo naopak z ložnice do dílny, musel projít oratoří a přísné řádové předpisy vyžadovaly, aby se pokaždé zastavil a pomodlil.

6

„Pokud pouze chcete zasvětit svůj život zbožnosti,“ navrhl otec Hafer, „měl byste uvažovat o méně přísném řádu. Co třeba otcové misionáři?“

Drew zavrtěl hlavou.

„Nebo snad řád Kristova zmrtvýchvstání? Odvádějí dobrou práci. Například učí.“

„Ne,“ odmítl Drew.

„Zvažte tedy tento návrh. Před chvílí jste se zmínil, že svátost biřmování z vás učinila vojáka Kristova. Jistě víte, že tuto myšlenku převzali jezuité. Jsou mnohem přísnějším řádem než zmrtvýchvstání. Příprava adeptů trvá celkem patnáct let a řád za ni vděčí své přezdívce – komandos církve svaté.“

„O tohle mi zrovna nejde.“

„Protože působí ve světě lidí?“ Otec Hafer rychle pokračoval. „Ale po velmi dlouhou dobu svého výcviku byste byl uzavřen v klášteře. Teprve ke konci by vás vystrčili z hnízda, a tehdy byste jim možná za to byl i vděčný. A i dříve, v různých etapách, byste měl šanci přehodnotit své priority a změnit rozhodnutí, pokud byste chtěl.“

„Nemyslím, že bych je změnil.“

Zdálo se, že otec Hafer je ještě znepokojenější. „Máte ještě jednu možnost. Cisterciáci. Druhý nejnáročnější řád církve svaté. Žijete v klášteře, odříznut od světa. Vaše dny jsou naplněny vyčerpávající prací. Nejčastěji dřinou na poli, protože každý člen řádu musí nějak přispívat celku. Nesmíte promluvit ani slovo. Alespoň však pracujete a modlíte se s ostatními, a pokud by vám takový život připadal příliš těžký, můžete odejít a později se znovu přihlásit, i když je zde věková hranice šestatřiceti let. Výhodou je, že jde o vyvážený, otevřený systém, který vám umožňuje kdykoliv změnit rozhodnutí.“

Drew jen vyčkával.

„Nebesa, člověče, proč jste tak neoblomný?“ Otec Hafer vytáhl další cigaretu a cvaknul plynovým zapalovačem. „Snažím se, abyste si uvědomil, do čeho jdete. V plném rozkvětu mládí žádáte o přijetí do nejpřísnějšího řádu katolické církve. Chcete ke kartuziánům. Tvrdší režim už neexistuje. Jedná se o naprosté popření lidské bytosti jako společenského tvora. Budete žít jakou poustevník. Zbytek svých dnů strávíte sám v cele. S výjimkou hodiny k odpočinku nebudete dělat nic jiného než se modlit. Nehorší forma strádání. Totální osamělost.“

7

Nosil hrubou žíněnou košili k tomu, aby dráždila pokožku, ale i tyto nepříjemné pocity se mu čas od času stávaly potěšením, protože šlo o nový, intenzivní zážitek. Pokud se ho takové pokušení smyslů zmocnilo, snažil se je potlačit a modlil se

ještě usilovněji. Někdy se i bičoval švihadlem a dusil v sobě bolestné sténání.

Nejsi tady pro zábavu. Přišel jsi činit pokání a oprostít se od všeho světského.

Přes košili si navlékal bílou róbu s bílým škapulířem, připomínajícím náprsenku. Hlavu mu halila bílá kapuce. Při oněch řídkých příležitostech, kdy byl nucen snášet přítomnost ostatních (jako při sborovém zpěvu, který považoval za zvrácenou zkoušku své odolnosti) si halil obličej svěšenou bílou kápí, pod níž se cítil neviditelným.

8

„**Nemusíme se tak rozčilovat,**“ řekl otec Hafer s nuceným úsměvem. „Proč bychom si na chvíli neoddechli? Dlouhá debata sice pročištuje mysl, ale tělu příliš nesvědčí. Mohl bych nabídnout nějaké občerstvení?“ Udusil cigaretu v popelníku, vstal, přešel ke skřínce, otevřel ji a vytáhl karafu s třpytivou, smaragdově zelenou tekutinou. „Nedal byste si skleničku chartreusky?“

„Ne, děkuji.“

„Nechutná vám?“

„Nikdy jsem...“

„Takže teď máte dobrou příležitost.“

„Ne. Děkuji, ale já nepiji.“

Otec Hafer přimhouřil oči. „Opravdu? Je to slabost, které se bráníte podlehnout?“

„Nikdy jsem tomu neholdoval. Při své práci jsem si nemohl dovolit chybný úsudek.“

„A co to bylo za práci?“

Drew neodpověděl.

Otec Hafer na něj upřeně hleděl a zatřásl karafou. „Další téma pro pozdější diskusi. Zajímalo by mě, zda si uvědomujete, jak příhodnou substancí vám nabízím.“

„Chartreuska.“ Drew rozhodil rukama. „Říká se, že je to jeden z nejjemnějších likérů. Má vynikající chuť a vůni, což já nedokážu posoudit, za které vděčí kořenům anděliky a samozřejmě dalším sto padesáti bylinám. Je to základní zdroj příjmů kartuziánského řádu. Vyrábí se ve starém klášteře zvaném La Grande Chartreuse ve francouzských Alpách. Za své jméno vděčí místu, kde se vyrábí. Chartreuse. Připravuje se ve dvou variantách. Zelená, kterou držíte, má pětapadesát procent alkoholu, zatímco žlutá jen třiačtyřicet. Pokud vím, recept na výrobu tohoto likéru daroval kartuziánům počátkem 17. století jistý laický příznivec. O století později byl předpis zdokonalen chemickým géniem jednoho z příslušníků řádu. Na trhu se objevilo několik pokusů o napodobeninu, ale ti, kdo se vyznají, vědí, po jaké etiketě se dívat.“

Otec Hafer jen zamrkal. „Pozoruhodné.“

„Věc je pozoruhodná i z jiného hlediska. Řád poustevníků si udržuje svou nezávislost díky příjmům z prodeje substance, která má v lidech vyvolávat družnost a veselí. Likér samozřejmě připravují laičtí bratři, ale i tak je zde jistý rozpor. Mně ovšem nevadí.“

9

Vše potřebné mu obstarávali laičtí bratři, kteří nebyli vázáni tak přísnými řádovými sliby. Ti přebývali v hlavní budově, ve které se rovněž nalézala kaple, refektář, kuchyně a místnost pro návštěvníky. Spartánská strava mu byla servírována okénkem umístěným vedle dveří do dílny. O nedělích a hlavních svátcích však musel podle předpisů opustit celu, která se nikdy nezamykala, a jíst spolu s ostatními poustevníky v refektáři hlavní budovy. Při těchto příležitostech byla povolena polohlasná konverzace, ale Drew se do ní nikdy nezapojoval. Domek, který mu sloužil za celu, musel opustit a při-

pojit se k ostatním mnichům v kapli každý den po půlnoci na první pobožnosti dne, v osm ráno na mši a v šest večer na nešporách. Tato přerušeni neměl rád, protože se zbožnosti raději oddával v izolaci své cely.

Jediným rozptýlením se mu stala myš.

10

„**Řádové sliby,**“ naléhal otec Hafer sklíčeně. „Opravdu si uvědomujete jejich závažnost? Nejde jen o slib chudoby, cudnosti a poslušnosti, které jsou samy o sobě dost kruté. Musíte k nim připočíst přísahu věrnosti principům kartuziánů. Chci k vám být naprosto upřímný. Výbor, který posuzuje přihlášky žadatelů, obvykle ze zásady odmítá mladší uchazeče. Jejich morální nezralost neposkytuje dostatečnou záruku, že dokážou dostát slibu absolutní samoty, a důsledky neposlušnosti by byly nepředstavitelné.“

„Pokud bych svůj slib porušil, uvalil bych na svou duši věčné zatracení.“

„Přesně tak, a tady by zpověď nestačila. Pokud byste chtěl dosáhnout odpuštění svých hříchů, musel byste požádat o dispens. Tak závažné rozhodnutí ovšem vyžaduje měsíce, a kdybyste mezitím zemřel...“

„To by nevadilo.“

„Nechápu...“

„I tak jsem už navěky zatracen.“

Otec Hafer sebou trhl a zvýšil hlas. „Protože jste třináct let neplnil povinnosti křesťana? Ve srovnání s porušením svatých slibů se jedná jen o drobný hřích. Mohu vás znovu přijmout do lůna církve tím, že si vyslechnu vaši zpověď a poskytnu vám svaté přijímání, ale porušíte-li řádové sliby a nedosáhnete dodatečného odpuštění, pak zpověď sama nestačí, aby se vaší duši dostalo božího milosrdenství. Je vám jistě jasné, že

přijímací výbor vaši žádost o vstup do řádu odmítne. Pokud bychom vás navzdory pochybnostem o vašich schopnostech snést způsob života praktikovaný kartuziány přijali, sami bychom se vysmáli slibům, které byste učinil. Do značné míry bychom tak napomohli vašemu zatracení a to by bylo trestuhodné. Současně bychom tím ohrozili spásu vlastních duší.“

„Ovšem jestliže...“

„Ano? Pokračujte.“

„Jestliže mě nepřijmete, pak také neuniknete trestu.“

„Za co?“

„Za to, co budu nucen udělat. Řekl jsem vám, že se cítím jako proklatec. A důvodem není to, že jsem neplnil povinnosti věřícího.“

„A co tedy?“

„Mám v úmyslu spáchat sebevraždu.“

11

Stalo se to pátého roku jeho pobytu v klášteře, když první podzimní mrazíky pozlatily listy javorů. Klečel na podlaze dílny a modlil se za svou duši, když vpravo vycítil nějaký pohyb – téměř neznamenný, slabé mihnutí, které mohlo být zapříčiněno únavou očí nebo důsledkem mučivého soustředění. Čelo se mu orosilo potem. Zastyděl se za své rozptýlení a modlil se s ještě větším zápallem. Zoufale se snažil zapudit hrůzné vidiny minulého života.

Ale pohyb pokračoval. Sotva zachytitelný, nicméně byl tu. Chvilí uvažoval, zda již není ve stavu, kdy prožívá halucinace – o některých řádových bratřích se tradovalo, že se jim v okamžiku intenzivního náboženského vytržení zjevují postavy svatých, ale skepticismus stejně jako pokora jej nutily v tomto směru ke skromnosti. A kromě toho se pohyb odehrával na podlaze u zdi. Který svatý by se zjevoval na takovém místě?

Usoudil, že se jedná o další zkoušku pevnosti charakteru, a rozhodl se tím směrem nevídat. Koutkem oka však pohyb znovu postřehl a v okamžiku slabosti, který mu nakonec zachránil život, otočil hlavu a stočil zrak na podlahu vedle zdi. Spatřil malou šedivou myš.

Strnula uprostřed pohybu.

Drew byl překvapen.

Ale stejně tak i myš. Několik vteřin se vzájemně pozorovali a zvířátko pak jako by ztratilo trpělivost a zacukalo vousky. Drew se nevědomky poškrábal na nose. Myš se vyplašila a s udivující rychlostí se rozběhla k díře ve zdi a zmizela v ní.

Drew se málem rozesmál, což se mu už dlouho nestalo, ale po chvíli se zamračil a přemýšlel. Když minulého večera odcházel na nešpory, otvor ve zdi rozhodně nebyl. Zahleděl se na čerstvě rozhlodané dřevo a přemýšlel, co dělat. Až dnes večer zase půjde na bohoslužbu, mohl by požádat bratra správce, aby mu obstaral past. Nebo možná jed. Strčí ho do díry, vypůjčí si tesařské nářadí a otvor ucpe.

Ale proč, ptal se Drew sám sebe. Je podzim, ochlazuje se a myška hledá v klášteře útočiště – zrovna jako já. Svým způsobem jsme oba na stejné lodi.

Ta myšlenka mu připadala komická. No jasně, já a myš. Zvažoval i nebezpečí, že by mohla přehryzat elektrické vedení. Věděl, že myši se velmi rychle rozmnožují, a v duchu si představil, jak ta havěť postupně zaplavuje celý klášter. Zdravý rozum napovídal, že tolerovat přítomnost tohoto stvoření by mohlo znamenat určité riziko.

Ale myška ho fascinovala. Svým způsobem byla velmi troufalá, ale...

Bezmocná, pomyslel si. Lehce bych ji dokázal zabít.

Ale už nikdy více nikoho nepřipravím o život. Dokonce ani myš.

Rozhodl se, že to zatím nechá být. Na zkoušku. Dokud nezačneš působit potíže. Dokud budeš dodržovat celibát, pomyslel si s úsměvem.

12

Otec Hafer zbledl. „Chcete snad...“

„Jsem opravdu přesvědčen,“ řekl Drew, „že dobrovolný odchod ze světa je mou jedinou šancí, jak dosáhnout spásy. Jinak...“

„Pokud tedy odmítnu vaši žádost, budu mít na svědomí vaši smrt? Budu zodpovědný za váš neodpuštělný hřích spáchaný v zoufalství? Za to, že skončíte v pekle? To je absurdní.“

„Je to stejná logika, jakou jste před chvílí použil vy sám. Řekl jste, že by vás stihl trest, kdybyste mě přijali i navzdory pochybnostem a já bych později porušil svaté sliby.“

„Takže teď mne má stihnout trest za to, že vás nepřijmu, a vy přivoláte prokletí na svou hlavu tím, že spácháte sebevraždu? To je směšné,“ namítl otec Hafer. „Co se tu vlastně děje? S kým si myslíte, že mluvíte? Jsem mužem božím. Snažil jsem se s vámi jednat s respektem a vy mne teď chcete obviňovat za... Nemohu si pomoci, ale musím vás požádat, abyste odešel.“

„Ale vy jste božím mužem, takže se ke mně nesmíte obracet zády.“

Otec Hafer jako by ho neslyšel. „A tahle žádost?“ Zlostně ukázal na stůl. „Hned se mi zdálo, že s ní není něco v pořádku. Uvádíte, že vaši rodiče zemřeli, když vám bylo deset.“

„To je pravda.“ Drew cítil, jak se mu hrdlo stahuje, až nemohl dýchat.

„Ale o svém životě toho moc neříkáte. Tvrdíte, že jste absolvoval průmyslovou školu v Coloradu, ale zdá se mi, že máte rozsáhlé vzdělání – logika, dějiny, literatura. Do kolonky POVOLÁNÍ jste napsal nezaměstnaný. Nezaměstnaný co? Lidé obvykle uvedou své povolání, ať již práci mají, nebo ne. Před chvílí jsem se vás na to ptal, ale vy jste neodpověděl. Ženatý nejste a nikdy jste nebyl. Nemáte děti. Je vám jedenatřicet,“ kněz poklepal na formulář ležící na stole, „a jste vlastně jen stínem.“

Drew se hořce usmál. „Pak by pro mě mělo být jednoduché smazat celý svůj předchozí život.“

„*Jenže se zdá, že váš život už byl vymazán.*“ Otec Hafer do něj zabodl zlostný pohled. „Máte potíže se zákonem, to je váš motiv. Myslíte si, že u kartuziánů se můžete v pohodě ukrýt, zneužít církve svaté k...“

„Ne. To, co jsem dosud dělal, mělo za cíl zákony chránit a prosazovat. Na té nejvyšší úrovni.“

„Tak dost. Má trpělivost je vyčerpána. Náš rozhovor je u konce, pokud ovšem...“

„Při zpovědi.“

„Cože?“

„Řeknu vám to při zpovědi.“

13

Ukázalo se, že myš je stejně samotářská jako on sám. Následujících několik dní ji neviděl, až si myslel, že si vyhledala nějaké jiné místo, ale jistého uslzeného odpoledne, když mraky visely nízko nad zemí, deštěm nasáklé javorové listy bezútešně padaly ze stromů a on klečel v modlitbách, znovu vycítil neznatelný pohyb. Pohlédl na druhý konec dílny a uviděl špičku čumáčku a vousky vykukující z otvoru ve zdi.

Zůstal bez hnutí a pozoroval, co se bude dít. Myška opatrně vystrčila z díry hlavu. Tlamička se jí chvěla, jak se snažila vycítit nebezpečí. Drew ji rozhodně nechtěl vystrašit. Byl zvědavý, co udělá, a snažil se ani nemrknout.

Myš udělala zkoumavý krůček a objevily se přední nožky. Ještě jeden krok a Drew uviděl tělíčko. Drobný hrudník se těžce zvedal a očka rejčila ze strany na stranu. Další krok, a myš byla z díry venku.

Ale zdálo se, že to není tatáž myš. Byla sice stejně šedá jako předtím, ale srst pozbyla lesku, tělo bylo vyhublejší, až Drewa

napadlo, jestli to není jiné zvířátko. Znovu si připomněl své předchozí obavy, aby se mu zde neuhnízdila rychle se rozrůstající myší rodina, a zalitoval, že neřekl správci, aby problém nějak vyřešil. Místo pobavení teď pozoroval tvorečka se znepokojením.

Myš postupovala kousek po kousku po podlaze a čmouchala kolem sebe. Zdálo se, že s ní není něco v pořádku. Vrávorala, jako by měla zraněnou nohu nebo trpěla závratí. Nebo je nemocná, napadlo Drewa. Neměl ponětí, o jakou nemoc by se mohlo jednat a jestli není přenosná i na člověka. S obavou si uvědomil, že by to mohla být i vzteklna.

Už si málem stoupl, aby ji zahnal zpět do díry, ale když myška dosáhla rohu místnosti a zabočila, přičemž pořád čenichala kolem sebe, napadlo ho, co asi dělá. Hledá potravu. To by vysvětlovalo její nemohoucnost. Asi se třese hladem.

Ale copak všude kolem nemá spousty jídla, pomyslel si. Pak si uvědomil, že déšť za okny přechází ve sněžení. Vydát se do klášterní zahrady, kde by jistě našla pár zapomenutých jablek nebo několik kousků nesklizené zeleniny, by pro myš znamenalo riziko zmrznutí a překonávání obtížných překážek. V klášterní kuchyni a ve sklepě je samozřejmě hodně potravy, ale myš udělala tu chybu, že si vybrala jeho celu v místě, které bylo značně vzdáleno od hlavní budovy. Bylo jasné, že zvířátko nemá ani ponětí, kde se kuchyň nalézá, protože jinak by se jistě usídlilo tam.

Takže jsi to pěkně zvorala, milá myško. Tvé instinkty jsou vsutku žalostné.

Myš mezitím třaslavě dorazila k dalšímu rohu, otočila se a postupovala teď přímo k Drewovi. Náhle se jí rozšířily oči. Zacukala čumákem, trhla sebou, přeběhal dílnu a jako blesk zmizela v díře.

Drew vydechl tak, že to téměř připomínalo smích. Ještě chvíli hleděl na otvor a pak se otočil, protože zaslechl zaskřípění zvedané petlice. Neviditelné ruce z chodby otevřely servisovací okénko vedle dveří. Něco bouchlo a zarachotilo, na policiče přistála jeho večeře. Okénko se zase zavřelo. Vstal a vzal si z poličky šálek a misku. Neměl hodinky ani kalen-

dář. Čas měřil pouze zvukem klášterních zvonů, střídáním ročních období a druhem servírovaného jídla. Dnes tedy musí být pátek, usoudil, když se zadíval na obsah šálku a misky. V tento den se podávaly pouze chléb a voda. Uložil skromnou porci na pracovní stůl a zahleděl se na pochmurnou plískanici za oknem. Snad to bylo jen chladným a vlhkým počasím, ale dnes ho hlad pokoušel opravdu silně, a tak si jako dodatečné pokání uložil nesníst celou porci chleba najednou.

Později přemýšlel, jestli neměl pro svůj částečný půst ještě jiný motiv, ale nicméně sám sebe překvapil, když podlehl náhlému impulzu a ve chvíli, kdy mu zvon z kaple připomněl, že je čas odebrat se na večerní bohoslužbu, položil před myši díru malý kousek chleba.

Když se vrátil, byl chleba pryč a Drew si povolil lehké pousmání.

14

„Chcete zneužít svátost zpovědi.“ Otec Hafer byl šokován. „Pokud vám dělá starost, zda dokážu zachovat mlčení, není potřeba uchylovat se ke zpovědi. Nezapomínejte, že jsem současně psychiatr. Profesionální etika mi příkazuje považovat náš rozhovor za přísně důvěrný. Ani policii, ani soudu z něj nemusím prozradit jediné slovo.“

„Já bych však raději spoléhal na vaši etiku kněze. Kladete velký důraz na svaté sliby. Kdybyste někomu vyjevil, co při zpovědi uslyšíte, vystavil byste se božím trestu.“

„Říkám vám, že zneužití svátosti zpovědi nepřipustím. Nevím, jaký trik to zkoušíte, abyste mě obalamutil, ale...“

„Pro smilování boží, snažně vás prosím!“

Kněz polekaně zamrkal.

Drew nasucho polkl. V hlase se mu ozvala bolest. „Až mě vyслеchnete, pochopíte, proč mi musíte vstup do řádu umožnit.“

15

Stal se z toho zaběhaný rituál. Každý večer nechával Drew před myší dírou část své porce – kousek mrkve, lístek salátu, dílek jablka. Nabídka nebyla nikdy odmítnuta, ale myška stále zůstávala v doupetí, jako by se jí Drewova štedrost zdála podezřelá. Jistěže, pomyslel si Drew, proč by se měla obtěžovat nějakými výlety, když jí servíruju jídlo přímo pod nos.

Motivy, které myšce přisuzoval, ho pobavily, i když nepřipustil, aby tato nevinná zábava narušila jeho odhodlání plně se oddávat víře. Jeho dny byly vyplněny modlitbami a pokáním pro čest a slávu Boha a odčinění ohavných hříčů, které v minulosti spáchal.

Pátá zima, kterou v klášteře trávil, přinesla obzvlášť bohatou sněhovou nadílku a závěje sahaly až po okenní parapety. Drew vytrvával v nábožném vytržení, neustále očišťoval svou mysl od strašných emocí a tlumil v sobě pocit viny, který mučil jeho duši. Teď se však někdy stávalo, že když klečel uprostřed místnosti a modlil se, myška se odvážíla ven. Těličko se jí zakulatilo a očka hleděla živěji. Nevzdalovala se od díry dál než na metr, ale její krok už byl pevný a srst se jí zdravě leskla.

Pak přišlo jaro a myš byla již natolik sebevědomá, že si troufala ukázat se, i když Drew cvičil. Seděla před dírou, přední nohy zvednuté, a pozorovala to, co rozhodně musela pokládat za velmi výstřední chování.

Bylo stále tepleji a Drew každým dnem očekával, že se myška ztratí. Nastávají ti zlaté časy, pomyslel si. Můžeš ochutnat sladká rašící poupata a navázat nějakou známost. Dokonce tě zprostím celibátu. Tak jdi, maličká. Založ si rodinu. Svět potřebuje i polní myši.

Ale myška se ukazovala stále častěji a podnikala delší a delší výlety.

Jaro se přehouplo v léto. Byla taková vedra, že Drewovi pod drsnou žíněnou košilí a těžkým hábitem stékaly po kůži

potůčky potu. Seděl na lavici a jedl, když vtom na noze ucítil lehký dotek. Podíval se, co se děje, a viděl, jak mu myš očichává oděv. Tehdy si uvědomil, že zvířátko zůstane.

Další bratr poustevník. Neměl ani ponětí, jakého pohlaví myš vlastně je. Vzhledem k tomu, že byl uzavřen v klášteře, raději na ni myslel jako na samečka. Vzpomněl si na myšku, o které před mnoha lety četl v knize E. B. Whitea, a svého společníka pokřtil.

Stuart Malý.

Tehdy jsem byl ještě nevinný, pomyslel si.

16

„Nemám s sebou kněžské roucho.“

„Kde ho máte?“ zeptal se Drew.

„Ve svém pokoji tady na faře.“

„Přidám se k vám, až si pro ně půjdete. Stejně musíme odejít do kostela přes ulici, abychom mohli použít zповědnici.“

„To je zbytečné,“ namítl otec Hafer. „Předpisy již nejsou tak striktní. Svátost zповědi můžeme vykonat i zde, v mé kanceláři, tváří v tvář. Říká se tomu otevřená zповěď.“

Drew zavrtěl hlavou.

„Co se vám nezdá?“

„Řekněme, že jsem staromódní.“

Přešli ulici plnou lidí a vstoupili do kostela. Pohltila je chladná, šerá vznešenost, v níž ozvěna zesilovala zvuky jejich kroků. Zamířili do prázdné zповědnice. Drew poklekl v zatuhlé temnotě a kněz za přepážkou odsunul panel kryjící mřížované okénko. Drew zašeptal stínu za mřížkou: „Požehnejte mi, otče, neboť jsem zhřešil. Naposledy jsem byl u zповědi před třinácti lety. Toto jsou mé hříchy.“

A vylíčil všechno. Nezastavil se, ani když popisoval fotografie, které měl v kapse, a knězi se náhle nedostávalo dechu.

17

Znovu tu byl podzim, říjen šestého roku, který trávil v klášteře. Narudlá záře zapadajícího slunce pozlatila ztepilé javory na kopci. Zaslechl zarachocení servírovacího okénka, pak důvěrně známé zaškrabání a bouchnutí šálku a misky pokládáných na poličku vedle dveří.

Odložil sekeru, jejímž tupým koncem tloukl do kovového klínu, kterým štípal polena na topení. Ohlédl se k díře ve stěně dílny, odkud jako na povel vyběhl Stuart Malý. Myška si sedla na bobek a zvedla přední tlapky, aby si prohrábla vousky.

Chybí ti jen nůž, vidlička a bryndáček, zažertoval Drew v duchu. Pobavilo ho, jak se zarachocení servírovacího okénka stalo Stuartovi Malému gongem svolávajícím k večeři.

Drew si přenesl jídlo k pracovnímu ponku a myška přicupitala k němu. Chléb a voda. Další postní den. Už mu kručelo v žaludku. Stuart se mu pokusil vyšplhat po šatech a Drew s povzdechem hraného znechucení odtrhl kousek chleba a hodil ho na zem. Sedl si na lavici, sklonil hlavu, sepjál ruce a začal se modlit.

Víš, Stuarte, káral v duchu svého společníka, když se pomodlil, stáváš se požívačným. Správně jsi měl s jídlem počkat, dokud děkovnou modlitbu neskončíš. Trocha zbožnosti by ti neuškodila. Co ty na to, chlapče?

Pohlédl na zvířátko na podlaze.

A zamračil se. Myš ležela bez hnutí na boku.

Drew překvapením strnul. Sevřelo se mu srdce. Otřesený zdržel dech, pak zamrkal, pomalu se nadechl a sklonil se. Dotkl se Stuarda.

Ani to s ním nehnulo. Drew do něj lehce strčil. Cítil hebkou, měkkou kožešinku, ale myš vůbec nereagovala. Měl pocit, jako by se mu hrdlo naplnilo pískem. Bolestně polkl a Stuarda zvedl. Myška mu klidně ležela v dlani. Nevážila skoro nic, ale byla to mrtvá váha.

Drewa zamrazilo. Zděšeně zavrtěl hlavou, celý zmatený. Není to ani minuta, co myš radostí tančila nad večeří.

Copak už byl tak starý, pomyslel si Drew. Infarkt nebo mrtvice? O myších toho moc nevěděl, ale nejasně si vzpomínal, jak kdysi četl, že se nedožívají vysokého věku. Rok nebo dva.

To však platí v přírodě, kde jsou vystaveny dravcům, nemocem a nepřízni počasí. Ale co uvnitř, v cele? Drew se pokoušel najít nějaké vysvětlení. Říkal si, že ani v teple a při péči, kterou ho zahrnoval, by Stuart stejně dlouho nevydržel. Nedalo se vůbec odhadnout, jak byl starý, když se tu minulý podzim poprvé objevil, ale podle lidských měřítek mu teď klidně mohlo být i devadesát.

Nemělo by mě to překvapovat. Tím, že jsem ho krmil, jsem jen oddálil... Kdyby nezemřel dnes...

Zítřka.

Kouzl se do rtu. Smutně položil drobné tělíčko zpět na podlahu. Žal v něm vyvolal pocit viny. Povinností kartuziánů bylo uzavřít se všem kontaktům s vnějším světem a soustředit se pouze na službu Bohu. Myš byla jen pokušením, kterému měl odolat. Teď ho Bůh trestá, dává mu lekci, že se neměl nechat zaslepit přítomností pomíjivého stvoření.

Smrt.

Drew se otrásl. Ne, dobře jsem udělal. Bylo příjemné mít tu myšku u sebe. Jsem rád, že jsem se o ni postaral.

Oči ho pálily, až musel několikrát zamrkat. Jak tak hleděl dolů na mrtvého přítele, napadla ho hrozná myšlenka. Co udělám s mrtvolkou? Rozhodně to nenechám na starosti bratru správci. Ten by ji jistě vyhodil jen tak do popelnice. Tahle myš si zaslouží něco lepšího. Důstojný pohřeb.

Ale kde? S očima zalitýma slzami vyhlédl z okna dílny. Soumrak již pokročil. Venku se zešeřilo a zahrada se ponořila do stínů.

Za rohem rostl nízký cedr. Ano, pomyslel si Drew. Pohřbím Stuarta Malého pod keřem. Je stále zelený, celý rok živý. I v zimě mi bude připomínat Stuartovu památku.

Hrdlo měl stažené, každé polknutí ho bolelo. Měl žízeň. Natáhl ruku po šálku s vodou, zvedl ho ke rtům a zrak mu padl na tenký krajíček chleba v misce.

Zarazil se. Po zádech se mu začalo rozlévat mrazení.

Pohlédl dolů na kousek chleba na podlaze, na sousto, které hodil Stuartovi. Zadíval se na vodu v šálku, který držel, a pomalu, opatrně, aby ani kapka nevyšplíchla přes okraj, položil šálek zpět na pracovní stůl. Reflexivně si otřel ruce do náprsenky mnišského roucha.

Ne, pomyslel si, to není možné.

Ale co když je to přece jen pravda?

Podezření ho naplnilo studem. Ani po šesti letech přísného pokání se stále ještě nezbavil zvyku myslet stejně jako v předchozím životě. Copak byl výcvik tak účinný? Dokázaly jeho instinkty tak silně odolávat všem změnám?

Ale jen tak, jako téma do diskuse, pokusme se učinit několik závěrů. Jaký druh jedu to mohl být? Zabíjí pouhým dotykem?

Napjatě se zadíval na své ruce. Ne. Dotkl se myši a chleba jen před několika okamžiky, ale myš zamřela rychle. Stalo se to během chvilky, kdy Drew zavřel oči a odříkal děkovnou modlitbu. Pokud je to jed a zabíjí dotykem, i při své velikosti bych touhle dobou měl být také mrtvý.

Ulehčeně vydechl.

Dobře tedy, jedná se o jed, který se musí dostat do žaludku. (Musíš přestat takto uvažovat.)

A je velmi silný. Působí téměř okamžitě.

Za předpokladu, že se skutečně jedná o jed.

Samozřejmě. Je to pouze předpoklad. Koneckonců, pořád je docela dobře možné, že Stuart zemřel přirozenou smrtí.

(Ale co by sis myslel před šesti lety?)

Snažil se potlačit hrůzné vzpomínky. Ne, Bůh mne zase zkouší. Používá smrt přítele, aby zjistil, zda jsem se opravdu očistil. Člověk odtržený od světa by nikdy takto neuvažoval.

(Ale za starých časů...)

Ano?

Jsi takto uvažoval pořád.)

Přimhouřil oči, až neviděl nic než nehybnou myšku na podlaze. Svraštil obočí tak silně, až ho rozbolela hlava, a pomalu zvedl zrak k servírovacímu okénku vedle dveří.

Bylo zavřené, ale vedlo do chodby.

(Ne, to nedává smysl. Ne tady, ne teď! Kdo? Proč?)

A kromě toho stále jen hádá. Jediný způsob, jak zjistit, zda byl chleba opravdu otrávený, je...

Ochutnat ho? To těžko.

Nechat ho chemicky analyzovat? To by trvalo příliš dlouho.

Ale existuje ještě jeden způsob. Může prozkoumat klášter. Zaváhal, plný pochybností. Ta představa ho odpuzovala.

Ale za stávajících okolností...

Zahleděl se na dveře. V průběhu šesti let, která zde strávil, opouštěl svou celu jen zřídka a pouze proto, aby se setkal s ostatními mnichy při povinných společných obřadech. Tyto výpravy do vnějšího světa z duše nesnášel. Pokládal je za nervy drásající nežádoucí obtěžování narušující klid jeho mysli. Ale za daných okolností...

Olízl si zpocený horní ret. Léta dodržování přísné kázně mu napovídala, aby ještě chvíli počkal – až do okamžiku, kdy normálně na nešpory chodíval. Ano, toto rozhodnutí ho uklidnilo. Poslechni zdravý rozum a vyhýbej se extrémům.

Setmělo se, nastala noc. Na okenních tabulkách se perlily drobné kapky. Venku mrholilo. Drew se chvěl žalem a byl natolik duchem nepřítomný, že se nedokázal přimět, aby v místnosti rozsvítil.

Zvony svolávající k večerní modlitbě zůstávaly němé. Každodenní rytmus se mu však natolik vryl pod kůži, aby věděl, že touto dobou se již rozeznít měly. Uklidňoval se myšlenkou, že smrt myši mu narušila schopnost odhadovat čas, který mu teď plyne zdánlivě rychleji. To bude ono. Neměl u sebe ani v cele žádné hodiny, takže jak si mohl být jist, kdy nastala chvíle večerní bohoslužby?

Napočítal do stovky. Počkal. Znovu začal počítat, ale přestal.

S bolestným povzdechem potlačil zábrany, překonal šestiletý návyk a otevřel dveře.

18

Na stropě svítila osamělá žárovka. Strohá chodba, žádné obrazy na stěnách, žádný koberec. Tichá a pustá.

Na tom nebylo nic nezvyklého. Pravda, když se ozval hlas znovu, občas se setkal s ostatními mnichy, kteří vyšli ze svých cel a ubírali se do kaple. Ale stejně často odcházel dříve nebo později než ostatní a kráčel chodbou úplně sám. Stejně jako teď.

Stále rozhodnut chovat se, jako by se nic nestalo, došel na konec chodby. Zabočil vlevo, prošel pod další žárovkou a vstoupil do hlavní budovy. Padesát kroků vpravo před sebou viděl mezi stíny dveře do kaple.

Drewovy instinkty vysílaly varovné signály a jeho obavy zesílily. Místo aby pokračoval ke kapli, náhle změnil směr a zahnul ostře vpravo. Sestoupil po schodech do klášterní jídelny. Jak očekával, v tuto večerní hodinu (s výjimkou nedělí) byla prázdná. S hlavou plnou myšlenek na chléb, který dostal k večeři, pohlédl ke světlu v místě, kde se nacházela kuchyně. Prošel kolem prázdných stolů, zhluboka se nadechl a vstoupil do kuchyně. Uviděl masivní sporák, lednici připomínající bankovní trezor, obrovské příbory a široké police. A na podlaze dva mrtvé.

I když to byli laičtí bratři a nikoliv poustevníci, nosili stejné bílé róby, škapulíře a kápě jako praví kartuziáni. Bílý oděv byl v obou případech na hrudi potřísněn krví, stejně jako kapuce na spánku.

Drew sám sebe překvapil. Možná proto, že podvědomě něco podobného očekával, nebo proto, že jeho instinkty zdaleka nebyly tak potlačeny, jak doufal, jeho srdce zůstalo zcela klidné.

Zato žaludek měl jako na vodě.

Vrazi museli použít tlumiče, protože jinak by hluk výstřelů všechny v klášteře vyplašil, pomyslel si. Útočníci byli jistě

alespoň dva. Oba řádoví bratři klesli k zemi zhruba ve stejné pozici, která svědčila o tom, že je smrt překvapila. Žádné známky paniky. Ani jeden se nepokusil utéct, což znamenalo, že do hrudi byli střeleni oba současně. Drew pokýval hlavou. Ano, přinejmenším dva vrahové.

A zkušený. Střelná rána do prsou nemusí znamenat okamžitou smrt. Pravidla vyžadují další výstřel. Pro jistotu, a také aby oběti co nejméně trpěly. Povinná rána z milosti, střela do spánku. Skuteční profesionálové.

Drew potlačil napětí, které v něm vzrůstalo. Otočil se a vyšel z kuchyně. Stál před jídelnou a zničeně pokyvoval hlavou. Věděl, co musí udělat. Věděl to již od okamžiku, kdy vyšel ze své cely. Ale odkládal nevyhnutelné, jak nejdéle to jen šlo. Do té doby, až neměl žádnou jinou možnost. Bude to naprosté porušení všech pravidel kartuziánského řádu. Stejně závažné, jako kdyby opustil celu mimo chvíle povinných společných rituálů.

To pomyšlení ho velmi odpuzovalo, ale nebylo zbylí. Musel jednat.

Vyšel po schodech a vracel se stejnou cestou, kterou přišel. Dorazil na konec chodby v hlavní budově, zabočil vpravo a vstoupil do obytného křídla. Zastavil se u prvních dveří a zhlédl se na kliku.

Otevřel dveře.

Žárovka na stropě zářila. Mnich, který zde přebýval, musel rozsvítit ve chvíli, kdy nastal soumrak. Muž ležel zhroucený na zemi. Židle před jeho pracovním stolem byla převržena. V ruce svíral kus chleba. Zpod jeho oděvu se rozlévala louchička moči.

Drew zaťal zuby a zavřel dveře. Tentokrát bylo v dílně zhasnuto, ale světlo z haly Drewovi stačilo, aby rozeznal mnicha zhrouceného přes stůl, jednu paži položenou na misce s chlebem.

Pokračoval. Otevřel dveře, přešel k dalším a zase k dalším. V některých případech se vevnitř svítilo, jindy ne. Tělo leželo jednou na stole, podruhé na podlaze. Někdy umírající mnich shodil šálek s vodou a rozlil ho, takže se nedalo rozlišit, co je

voda a co moč. Všichni – devatenáct mnichů, kteří v tomto místě hledali odloučení od světa – zemřeli po požití otráveného chleba nebo vody, pomyslel si Drew. Logické bude předpokládat, že i voda byla otrávená. Profesionálové odvedli svou práci opravdu dokonale.

Vnucovalo se příliš mnoho otázek, ale nejdůležitější z nich byla proč.

Teprve teď pochopil, proč přes houstnoucí soumrak u sebe v dílně nerozsvítil. Nejprve si myslel, že žal nad smrtí Stuarta Malého mu vzal sílu přejít dílnu a stisknout vypínač. Teď však věděl, že ho varovalo podvědomí. Ať už jídlo otrávil kdokoli, jistě se teď skrývá někde venku, nejspíš na dvoře, a pozoruje, jestli se v klášteře neobjeví nějaké známky života. Světlo, které by se rozžalo v době, kdy měli být všichni mrtví, by vrahy jistě rychle přivedlo do jeho cely.

Další otázky. Proč použili jed? Proč mnichy nezastřelili, jako to udělali s těmi, které našli v kuchyni? Proč dali přednost dlouhému čekání, než budou moci vstoupit a ověřit si, jestli jsou skutečně všichni mrtví?

A proč zabili všechny? Kde se teď vražedné komando skrývá?

S každými dveřmi, které otevřel, s každou mrtvolou, kterou objevil, se postupně vracel ke svému bývalému životu. Před šesti lety, když utíkal před Skalpelem, by přirozeně předpokládal, že cílem útoku byl on sám. Ale dával si opravdu pozor. Skalpel neměl tušení, že vstoupil do kláštera. Skalpel byl přesvědčen, že je mrtvý.

Takže kdo jiný ho mohl chtít zlikvidovat? Možná cílem vůbec nebyl on, třeba jim šlo o některého jiného mnicha. Ale proč? Ne, to není pravděpodobné. A proč byli zabiti úplně všichni? Takový postup nedával žádný smysl.

Ale za okamžik všechno pochopil a v zátylku se mu rozlila mrazivá hrůza. Vražedný tým nemohl vědět, kdo kterou celu obývá. Všichni mniši žili v anonymitě, dveře nebyly označeny. Nikdo nemohl žádným způsobem určit, kdo se do kterého příbytku uchýlil. Vražedné komando nemohlo dost dobře pro-

věřit každou místnost – tak složitá operace by byla příliš riskantní a ponechala by příliš velký prostor pro chyby a omyly. Jedna věc je zlikvidovat pracovníky kuchyně v suterénu, kde bylo málo pravděpodobné, že hluk někdo zaslechne. Takové riziko bylo přijatelné. Ale na hlavním podlaží, kde mniši žijí jeden vedle druhého, to už je něco úplně jiného. Kdyby vstoupili do každé cely, pak si vrahové ani při použití tlumičů, dokonale pohlcujících zvuk výstřelů, nemohli být jisti, jestli některý z mnichů v úleku nevykřikne a nevyplaší ostatní řádové bratry. A pokud se nemýlím, řekl si Drew v duchu, zejména jednoho určitého mnicha. Muže, o kterého vrahům šlo především.

Mě.

Drew v mučivé nejistotě sraštil čelo. To kvůli mým hříchům? Proto museli všichni zemřít? Bože dobrotivý, copak musel mít můj příchod sem tak strašné následky?

Teď už mu byla logika použití jedu zcela jasná. Byl to způsob, jak zlikvidovat osazenstvo celého kláštera (s výjimkou již zastřelených kuchařů) najednou. A co bylo stejně důležité, vrahové nepřišli s oběťmi do přímého kontaktu. Smrt na dálkové ovládní.

Členové týmu měli tedy respekt před schopnostmi muže, kterého přišli zavraždit. Nemohli totiž vědět, zda mu šest let pobytu v ústraní opravdu stačilo otupit všechny instinkty, takže dali přednost nepřímému útoku. Dodatečné preventivní opatření, znamenající naprostou jistotu.

Ale kvůli tomu museli zemřít i všichni ostatní.

Z Drewova hrdla se vydral strašný dávivý zvuk.

Náhle si uvědomil, že ať už se vrahové skrývají kdekoli, jistě se brzy vynoří. Jakmile nabudou přesvědčení, že uplynulo již dost času a že už jim žádné nebezpečí nehrozí, určitě klášter prohledají. Zkontrolují každou celu. Budou se chtít přesvědčit, že akce byla úspěšná, a zejména že ten, *o kterého jim šlo, je opravdu mrtev.*

Drew se rozhlédl na obě strany chodby a náhle strnul.

Rozezněly se zvony svolávající k večerní modlitbě.

19

Hlas zvonu se rozléhal klášteřem a ve smrtelném tichu zněl zcela nepřirozeně. Truchlivě. Jako umíráček.

Drewovi se samovolně napnuly šlachy. Pod tíhou hluboce vštípeného zvyku málem zamířil obvyklým směrem a pochopil, jak se asi cítí můra přitahovaná k plameni. V posledních šesti letech ho tento zvon každý den volal ke společným bohoslužbám. Stal se natolik součástí jeho každodenního rozvrhu, že i teď, v okamžiku, kdy si byl vědom hrozícího nebezpečí, byl stále puzen uposlechnout jeho volání. A stejně tak by zvon přilákal každého mnicha, který by díky mimořádné disciplinovanosti přežil, protože si dokázal odepřít i ten minimální přiděl chleba a vody. Kdyby některý z řádových bratří náhodou nebyl mrtev, jistě by se vydal do kaple na večerní bohoslužbu.

Dveře jeho cely by se otevřely.

A byl by zastřelen pistolí s nasazeným tlumičem, která by vykonala to, co se otrávenému jídlu nepodařilo. Žádní svědkové, žádné rušivé vlivy. Akce dovedená k naprosté dokonalosti.

Drew se zachvěl vztekem.

Jedno je jasné. Jakmile bude zvon znít dostatečně dlouho, aby vražedný tým s jistotou věděl, že žádný postící se mnich nemohl uposlechnout jeho volání, začne pečlivá prohlídka. Drew se musí skrýt.

Ale kam? Nemůže riskovat a z klášteřa odejít. Musí předpokládat, že všude dokola jsou hlídky. Dobře tedy, zůstane vevnitř.

Ale znovu stejná otázka. Kde? Pokud vrahové jeho tělo nebudou, jistě klášter prohledají a neunikne jim sebemenší skulinka. A i kdyby on sám cílem nebyl, záměrem útočníků zřejmě bylo zlikvidovat úplně všechny. Drew tedy musí předpokládat, že nebudou spokojeni, dokud neprověří každou mrtvolu. Pravda, má drobnou výhodu. Zná situaci v klášteři lépe

než oni. Ovšem útočníci budou určitě postupovat metodicky a velmi pečlivě. Okolnosti jsou proti němu.

Pokud ovšem... Zoufalství mu zbystřilo mozek. Kdyby se mu povedlo je přesvědčit, že...

Každý úder zvonu mu připadal silnější, hlasitější. Spěchal zpátky do cely. Když předtím odcházel na večerní bohoslužbu, ze zvyku za sebou dveře dílny zavřel. Uvědomil si, že to byla chyba, a tak teď při návratu nechal otevřeno. Mrtvá myš ležící vedle kousku chleba na podlaze jistě vrahům prozradí, že jejich oběť zjistila, že jídlo bylo otráveno. Nenajdou mrtvolu a dveře budou otevřené – a budou to pouze tyto dveře – takže si pomyslí, že jim někdo unikl. Zaměří svou pozornost do jiných částí kláštera a nejspíš i mimo něj. Vyhlásí pohotovost pro hlídky venku, aby dávaly pozor, jestli se někdo nepokusí utéci do lesa. Budou vyplašení a netrpěliví.

Alespoň doufal. Neslyšně vyběhl po ztemnělém schodišti a vstoupil do oratoře. Poprvé za šest let se zde nezastavil, aby se pomodlil. Proběhl tmou studovny do ložnice a vstoupil do malé temné umývárny.

Ve stropu nad umyvadlem se rýsovala malá padací dvířka, která vedla do úzkého prostoru pod střechou. Drew si vyzul boty, aby nezanechal na porcelánu žádné stopy. Držel je v ruce, vyskočil na umyvadlo a uslyšel, jak zaprotěstovalo pod jeho vahou. Sáhl nad hlavu a vytáhl se úzkým otvorem nahoru. Vzduch pod střechou byl zatuchlý a studený, ale přesto byl Drew zbrocen potem. Vrátil poklop na místo a přes izolaci ze skelné vaty se odplazil do nejvzdálenějšího kouta. Zalehl za stropní trám v místě, kde na něj navazoval nosník, aby byl co nejlépe maskován. Snažil se uklidnit splašený tok svých myšlenek, ale marně.

Vdechoval dráždivý prach a smutně přemýšlel. O řádových bratrech, s nimiž tak dlouho sdílel společný úděl.

A o svém příteli Stuartovi.

20

Zvon se odmlčel a rozhostilo se strašidelné ticho. Drew strnul a nastražil uši. Věděl, že v této chvíli jeho pronásledovatelé právě vycházejí z kaple. Mrholení, které se předtím perlilo na okenních tabulkách, přešlo ve vytrvalý déšť, který bubnoval do šikmé střechy nad jeho hlavou. Chvěl se zimou a vlhkostí a zavrtal se ještě hlouběji do silné vrstvy skelné vaty, až se mu do žeber zaryly nezaoblené hrany menších trámků, které tvořily nosnou kostru stropu. Čekal.

A čekal.

Několikrát se mu zdálo, že zaslechl vzdálené tlumené zvuky. Přirozeně ne hlasy – vrahové se jistě řídí zaběhanými pravidly a vzájemně komunikují jen gesty a posunky. Ale některým zvukům se zabránit nedá. Otevírání dveří, kroky na neohoblovaných prknech podlahy. Drew ležel s uchem přitisknutým ke stropu a měl dojem, že několik neznatelných zaskřípění, které pod sebou slyšel, způsobily blížící se kroky, jako by se někdo dole kradl modlitebnou, studovnou a ložnici. Mohlo se sice jednat jen o výplod představivosti, ale přesto soustředil pozornost na poklop na druhé straně temného podkroví a v obavách očekával, jestli nezaslechne drhnutí, které by znamenalo, že ho někdo zvedá. Olízl si vyschlé rty.

Čekal dál.

Noc pomalu mījela. Navzdory napětí, které pocítoval, Drewa dusivý vzduch uspával. Zamžikal ztěžklými víčky do tmy a šklubnutím těla se probudil. Snažil se neupadnout znovu do dřímoty. Když se vzbudil podruhé, okamžik nevěděl, kde je, ale rychle se vzpamatoval, když škvírami ve střešním větracím průduchu, který v létě odváděl přebytečné teplo, spatřil jasnější přísvit. Venku se rozednívalo. Bubnování deště na střechu ustalo a s výjimkou vlastního sípavého dechu Drew neslyšel vůbec nic.

Přesto stále čekal. V minulém životě ho jednou po celých pět dlouhých dní pronásledovali džunglí. Nejedl vůbec nic než

nejedovaté listy rostlin. Dodaly tehdy jeho mozku nezbytný draslík a lithium, které potřeboval, aby dokázal zůstat ve střehu. Nevěřil vodě zamořené bakteriemi, a tak mu jediným zdrojem vláhy zůstal déšť. Ve srovnání s džunglí představovalo toto podkroví jen drobnější problém. Na sedavý způsob života i na častý půst byl koneckonců zvyklý. Kdyby nebyl říjen, ale srpen, výheň tady nahoře by byla nesnesitelná (navzdory větracím průduchům). Ale za daných okolností, kdy je sice chladno, ale nemrzne, se zde může klidně zdržet alespoň tři dny. Tak dlouho bezpečně přežije i bez vody. Možná by vydržel ještě déle, ale pak už by hrozilo riziko trvalých následků.

Celé dopoledne tedy zůstal na místě a přemýšlel. Pod sebou cítil smrt. Mrtvoly dole již prošly stadiem posmrtné ztuhlosti a nastával rozklad. Uvolňující se páchnoucí plyny těla brzy nafouknou a totéž se stane i malému Stuartovi.

Drewa rozbolela hlava. Vzpomínal na rok 1979, kdy byl tak zoufalý, že se chtěl zabít. Klášter mu poskytl jedinou možnost, jak sám sebe potrestat a současně se pokusit dosáhnout spásy vlastní duše.

Proč tedy se teď tak usilovně snaží, aby se vyhnul svým následovatelům? Proč cítí nutnost uniknout osudu, který si málem sám připravil? Když jej vrahové zlikvidují, nebude to alespoň sebevražda. Nevystaví sám sebe věčnému prokletí.

Ale jedna věc je stát se mučedníkem, a úplně jiná mučednickou smrt přivolávat. Domýšlivost je stejně těžký hřích jako zoufalství. Nemůže si dovolit spoléhat na to, že ho Bůh spasí jen proto, že byl za své hříchy zabit. O svou spásu musí bojovat, bojovat ze všech sil a využít každý trik, který ho napadne, aby se vyhnul svým katům.

Chci být potrestán, to ano. Za svůj předchozí život. Za mnichy, kteří kvůli mně zemřeli.

Ale...

Ano?

Mám také ještě nějaké povinnosti.

Ach, a jaké?

Potrestat ty, kteří je zabil.

Ale vždyť jsi ty mnichy ani neznal. Byli to poustevníci jako ty sám. Osobně pro tebe vůbec nic neznamenali.

To nevadí. Jako lidské bytosti byli hanebně podvedeni. Zasloužili si šanci dožít svůj svatý život v klidu.

Možná jsou teď už v nebi.

Ale to není vůbec jisté. To je jen domněnka.

Takže dáváš přednost pomstě? Takto se chová pravý kartuzián? Místo nastavení druhé tváře oko za oko?

Na tohle si Drew odpovědět nedokázal. Pozapomenuté znepokojující emoce, šest let spící, v něm znovu sílily. Okolní svět na něj zaútočil a rozvrátil jeho předsevzetí.

21

Pozdě večer se znovu silně rozpršelo. Škvírami ventilačních průduchů byly nejasně vidět křížující se blesky. Burácení hromu rozechvívalo střechu. Drew se rozhodl využít počasí a doplazil se k stropnímu otvoru. Nadzvedl co nejtížeji poklop a spustil se do tmy vedle umyvadla. Venku zuřila bouře a Drew se vplížil do zatuchlé ložnice. Zastavil se a naslouchal. Vrah by musel být velmi odhodlaný, nemluvě již o trpělivosti, aby zde dokázal čekat déle než čtyřia dvacet hodin jen kvůli mizivé šanci, že se Drew skrývá někde v podkroví. Mnohem pravděpodobněji by se jeden z členů komanda za ním vyšplhal nahoru nebo by se ho snažili vykouřit slzným plynem. A mimo to, pokud vrahové mají podezření, že se Drewovi nějak poštěstilo vyklouznout z budovy, jistě se cítí ohroženi a bojí se, že zalarmoval policii. Když se jim ho až dosud nepodařilo objevit, byli asi nuceni hledání vzdát a stáhnout se.

Drew v to alespoň doufal. Nic nemohl pokládat za jisté, ale tady, na tomto místě a ve tmě, měl alespoň výhodu na své straně. Kromě jiných velmi speciálních dovedností dokonale

ovládal – díky intenzivnímu speciálnímu výcviku – umění boje muže proti muži v naprosté tmě. Ani po šesti letech nečinnosti nezapomněl, jak v takových situacích postupovat. Na okamžik měl dojem, že se ocitl zpět ve skličující temné místnosti v opuštěném hangáru kdesi v Coloradu. Stál zcela nehybně, pomalu dýchal a napjatě poslouchal, ale žádného číhajícího vraha ani neslyšel, ani necítil.

Bubnování deště by přirozeně všechny zvuky přehlušilo. Musel tedy věřit svým instinktům. Přesl ložnici, připravený zareagovat na zašustění oděvu a náhlý výpad nepřitele. Nic se však nestalo. Ohlédl se. Déšť bičoval okno, za nímž vzplál blesk a osvětlil místnost. Dal mu tak chvilkovou šanci ujistit se, že zde opravdu nikdo není.

Zarachotil hrom a pokoj se opět ponořil do tmy. Drew si uvědomil, jakou chybu udělal, když hleděl přímo do světla blesku. Zorničky se mu zúžily, aby ochránily zrak před náhlým jasnem. Teď se ve tmě jen pomalu znovu rozšiřovaly. Drewova schopnost nočního vidění se značně zhoršila. Musel čekat, celý neklidný, protože byl na chvíli úplně oslepen. S bolestnou pomalostí začal znovu v temnotě rozeznávat tmavé obrysy. Kousl se do rtů. Dobrá, udělal chybu. Přiznal si ji. Ale byla to užitečná chyba. Dokázal se z ní poučit. Jeho dovednosti se rychle obnovují. Už přemýšlí nad způsobem, jak využít bouřky a blesků ke svému prospěchu.

Otočil se zády k oknu a vyšel z ložnice. Prošel ještě hlubší temnotou studovny a modlitebny, kde ho síla zvyku opět málem donutila pokleknout a pomodlit se. Zastavil se na schodech vedoucích do dílny. Otevřenými dveřmi prosvítalo z chodby světlo. Ucítil až příliš dobře známý zápach, z něhož se mu zvedal žaludek. Sešel dolů a pozorně prozkoumal místnost. Šálek a miska zůstaly nedotčeny na stole. Stuart Malý ležel stále ve stejné poloze na podlaze. Ale jak Drew předvídal, jeho tělo bylo nafouklé, naplněné plynem.

Drew polkl. Ne odporem, ale lítostí. Potřeboval nějaký důkaz toho, k čemu zde došlo, a tak mrtvé tělíčko něžně zvedl za ocásek a opatrně je zabalil do kapesníku, který předtím

nechal ležet na hromádce dřeva. Svázal kapesník do uzlíku a připevnil ho ke švihadlu, kterým si opásal dlouhý bílý hábit.

Ze zásuvky pracovního stolu vytáhl čtyři fotografie, jediné předměty, které si sem z minulého života přinesl. Před šesti lety ukázal tyto obrázky otci Haferovi poté, co těžce oddechující kněz vyslechl jeho zpověď. Fotografie potvrzovaly Drewova slova a přesvědčily duchovního, aby se slitoval a doporučil kartuziánům, aby ho přijali. Momentky zachycovaly muže a ženu stravované plameny a malého chlapce křičícího hrůzou. V klášteře si Drew tyto obrázky každý den prohlížel, aby si připomenul bývalý život a potřebu pokání. Nedokázal se přinutit, aby teď odešel bez nich.

Zastrčil fotografie do kapsy a rozhlédl se. Co ještě? Potřebuje zbraň. Na hromádce dřeva ležela sekera.

Bouře zuřila ještě silněji. I když byl obrácen zády k oknu, záře blesku, která naplnila místnost, ho oslnila. Přistoupil k otevřeným dveřím, rozhlédl se na obě strany prázdné chodby a s pohnutím se naposledy ohlédl na místo, které bylo po šest let jeho domovem. Potěžkal v ruce sekeru a pomalu se vydal chodbou k zadnímu východu z klášteře.

Zastavil se jen jednou, aby prozkoumal vedlejší celu. Ostrý, odporný zápach, který ho obklopile, když strčil do dveří, mu řekl všechno. Ale otevřel dveře úplně a zadíval se na morbidně zdeformované tělo mrtvého mnicha.

Takže vrahové opustili klášter v tom stavu, v jakém ho našli, a pozavírali dveře všech místností ukrývajících strašně tajemství. Nenamáhali se s odklizením těl, protože neměli čas, ale alespoň prokázali svým obětem zvrácenou úctu.

Ale to je neomlouvalo. Bez ohledu na tuhle prapodivnou etiku, a Drew sám kdysi podobná morální pravidla uznával, mu za tohle někdo pořádně zaplatí.

22

Stál u zadního východu z klášterní budovy vedoucího do zeleninové zahrady. Těžké dubové dveře se otřásaly pod úder hromu.

Ještě jednou v duchu probral další postup. Za normálních okolností se z kláštera odcházelo předním vchodem a šlo se prašnou cestičkou lesem až na asfaltovou okresní silnici na úpatí kopce. Pravda, vjezd do kláštera viděl jen jednou, když ho sem před šesti lety přivezli, ale silnici si dobře pamatoval, stejně jako nedaleké městečko – jak se jen jmenovalo? Quentin? – nějakých patnáct kilometrů na jih. Ale jestliže byl odchod hlavní bránou směrem k silnici používán za normálních okolností, pak má všechny důvody zvolit teď jinou cestu. Ačkoliv se zdálo, že útočníci oblast vyklidili, existovala možnost, a dosti pravděpodobná, že zde nechali hlídku, aby klášter z dálky pozorovala – pro případ, že by se Drew stále ještě zdržoval někde poblíž. Vrahové sice vycházeli z předpokladu, že Drew unikl a informoval policii, ale co když se ruka zákona nedostaví? Vražedný tým nutně dospěje k závěru, že se oběti útek nezdařil. Podstoupí tedy riziko a prohledají klášter ještě jednou. A to je další důvod, proč odsud Drew musí zmizet.

Ale ne hlavním vchodem, ne cestou, na kterou hlídka jistě zaměří svou pozornost. Dobře tedy, odejde zadem. Ovšem když uváží vysokou profesionalitu, a níž dosud vrahové jednali, musí Drew předvídat další překážky.

Za prvé, muž, který zůstal na hlídce, jistě neopomněl ani další východy z kláštera. Pozorovací stanoviště si určitě zvolil velmi pečlivě a v takové vzdálenosti, aby měl dostatečný výhled na celý komplex. Tomuto požadavku vyhovovalo jen jediné místo. Zalesněný kopec dále vzadu, vyšší než ten, na kterém stál klášter.

A druhý předpoklad? Hlídka bude vybavena zařízením pro noční pozorování. Tedy buď infračerveným dalekohle-

dem, který vysílá neviditelný paprsek, nebo přístrojem zvaným Starlite, který je schopen zvětšit a zesílit sebeslabší zdroj světla. A protože těžká bouřková mračna zakrývala hvězdy, vhodnější by byl infračervený dalekohled. Drew si prohlédl své roucho. Kdysi bývalo bílé, ale teď bylo silně ušpiněné a šedivé od pavučin, prachu a skelné vaty, v nichž v podkroví ležel. Ale i kdyby byly jeho šaty pokryté uhelným mourem, Drew věděl, že nočním dalekohledem by ho stále ještě bylo vidět. Pokud ovšem, napadlo Drewa, a pomyslel na blesky.

Vzhlédl k žárovce zářící u stropu chodby. V okamžiku, kdy otevře dveře, nový zdroj světla hlídku upozorní, že se něco děje. V chodbě nebyl žádný vypínač a Drew dospěl k závěru, že světlo se ovládá z panelu v místnosti správce, kam dosud nikdy nevstoupil. Naštěstí byl dost vysoký, takže se natáhl, omotal žárovku škapulířem a vyšrouboval ji. To by však nestačilo. Vrátil se zpět chodbou a odstranil ještě další dvě žárovky, až ho obklopila úplná tma. V chodbě nebyla okna, takže pozorovatel nemohl zjistit, že se v klášteře něco děje.

Drew se vrátil ke dveřím. Zhluboka nasál vzduch do plic, vydechl a stiskl kliku. Zvolna otevíral, velmi pomalu táhl křídlo k sobě, aby neupoutal nežádoucí pozornost. Stál za dveřmi mimo dohled zvenčí.

Konečně byly dveře úplně otevřené. Drew se nahrbil a vyčkával. Všechno teď záleželo na správném načasování. Oba typy noktovizorů mají totiž jednu společnou slabinu. Náhlé osvětlení pozorovatele na několik vteřin připraví o zrak. Dočasný oslepující účinek, který Drew před chvílí zažil na vlastní kůži, když si ve světle blesku prohlížel svou ložnici, bude při použití přístroje pro noční vidění drasticky zesílen. Zdravý rozum by napovídal, že nejbezpečnější bude vyběhnout ze dveří v době tmy mezi dvěma plameny blesku. Drew si však uvědomil, že jedinou šanci, jak klášter nepozorovaně opustit, mu dává pravý opak. Soustředit se, zmobilizovat síly a vyběhnout v okamžiku, kdy se rozzáří další blýskavá vidlice.

Drew vystoupil z úkrytu za dveřmi a zahleděl se do zahrady. Zatajil dech a snažil se proniknout zrakem temnotu zahalenou

příkrovem deště. V okamžiku, kdy blesk udeřil do stromu za zahradou, zavřel oči a otočil hlavu. Zapraskala zlomená větev. Rychle se opět rozhostila tma, ale to již věděl, kam zamířit. Zahřmělo. Intervaly mezi záblesky se zkracovaly. Drew si dokázal představit utrpení, které pozorovatel na hlídce prožívá.

Nuže, na co čekáš, ptal se sám sebe. Chceš tady okounět, případně si zajít na mši?

Ve zlomku vteřiny, kdy blesk proťal oblohu, Drew vyrazil z otevřených dveří. Okamžitě ho udeřil do tváře přívál prudkého deště. Se sekyrou v natažené paži se vrhl k zemi do rozbředlého bláta za zastřiženým cedrovým keřem. Dlouhé roucho měl okamžitě promočené a pod kůži se mu zavrtal ledový chlad. Při zvuku hromu, který vzápětí následoval, se promáčená půda pod ním zatřásla. Všechny smysly měl otupené, ale přesto do jeho podvědomí pronikla neobvykle sladká vůně vzduchu a vnímal bodavé jehličky větru na tváři. Tyto pocity mu dříve byly důvěrně známé, ale teď, po tak dlouhém odloučení, je cítil obzvlášť intenzivně. Neměl však čas je vychutnávat a uvědomit si, jak moc je postrádal. Vytřel si oči zalepené blátem a zkoumal následující postupný cíl. Když zazářil další blesk, byl již připraven. Svezl se po kluzkém jílu a žuchl sebou za hromadu kompostu. Zalupal po dechu, protože nijak vábně nevoněla, ale pocity, které v něm zápach vyvolal, přesto nebyly nepříjemné.

I když padal ledově chladný déšť, Drew se začal potit. Kam teď? Potřeboval by se dostat do poklidného lesa za zahradou, ale nemůže tam zamířit přímo. Při každém přesunu musí hledat úkryt. Malá kůlna na nářadí, pak vodou naplněná brázda mezi řádky kukuřice, potom snad povadlé strniště na blízkém pahorku. Srdce mu bušilo jako splašené. Nemůže si dovolit postupovat po delších než třímetrových úsecích, aby ho strážce nespatriil v pohybu, když po záblesku světla opět nebude schopnost vidět. Další blesk. Drew opustil úkryt v kukuřici a plazil se blátem na zarostlý pahorek, kde se pěstovaly brambory. Okamžitě pevně sevřel víčka, aby chránil zrak před divokou září blesku. Když se ozval hrom, znovu oči otevřel.

Intervaly mezi zábleskem a zahřměním se dále zkrátily a teď již trvaly jen necelé dvě vteřiny, což znamenalo, že centrum bouře se přibližuje. Výborně. Drew potřeboval každý rušivý vliv, který pomůže odvést hlídačovu pozornost.

Pomrkával v hustém studeném dešti a hleděl do tmy. Zvolil si další úkryt – po pás vysoké křoví maliníku. Zablesklo se. Drew vyrazil, ale uklouzl v blátě a ztratil rovnováhu. Přistál na obličejí. Voda s blátem mu vnikla do nosu a zacpala mu ústa. Zakašlal, ale nemohl se nadechnout. Odkutáel se pod maliní a obklopila ho tma. Odfrkoval v zoufalé snaze pročistit si nos a ústa.

Dostal se do křoví včas? Nespatřil ho strážný? Drew cítil nával adrenalinu v krvi. Jeho plíce namáhavě pumpovaly vzduch. Třásl se vyčerpáním, jako kdyby právě uběhl deset kilometrů. Obrátil obličej k nebi a nechal déšť, aby mu vymyl oči, nos a rty. Otevřel ústa, nachytil do nich dešťovou vodu a vypláchl si je. Vyplivl vodu, znovu si nechal ústa naplnit a polkl. Voda chutnala sladce a pro jeho oteklé hrdlo byla prvním požehnáním.

Musí pokračovat! Nejprve k dřevěné mříži porostlé popínavým vínem.

A potom...

Konečně dosáhl ochrany lesa a skryl se v porostu. Vlasy, obličej i šaty měl pokryté hustým nánosem bláta. Kusy jílu mu klouzaly po rukou a s pleskáním padaly na mrtvé listí u jeho nohou.

Ale podařilo se mu zmizet, aniž by ho hlídka zpozorovala. Kdyby tomu tak nebylo, byl by už nějakou chvíli mrtev.

Namáhavě lupal po dechu. Jsem z toho venku. Jsem volný. Stačí jen zůstat schovaný v lese, projít jím a zmizet.

Ale kam? Na vteřinu ho tato otázka přímo omráčila. V bývalém životě by automaticky vyhledal útočiště v rámci své organizace, Skalpelu. Ale Skalpel se nakonec stal jeho nepřítelem. Aby vůbec přežil, musel Skalpel přesvědčit, že je mrtev.

Kam jinam se tedy poděje? Zahořela v něm jiskřička dlouho násilně potlačované lásky a na moment ho napadlo, aby se

uchýlil k Arleně. Jistě by mu pomohla, to věděl. Kdysi se milovali. A i když to bylo již před pěknou řádkou let, cítil, že by to mohl riskovat. Díky poutu, které je kdysi spojovalo, se na ni může stále spoléhat. A kdyby se spojil s Arlenou, spojil by se současně i s Jakem, jejím bratrem. Svým přítelem.

Ač nerad, musel tuto myšlenku pustit z hlavy. Za starých časů bylo jeho povinností navázat kontakt se svou organizací. Tato povinnost ho sále váže, ovšem již ne ke Skalpelu. Jeho současnou organizací je katolická církev. Musí církev varovat, informovat ji o útoku na klášter a nechat na jejích představitelích, aby rozhodli, jak stávající krizi vyřešit. Církev ho ochrání.

Ale i když teď věděl, kam jeho další kroky povedou, stále otálel. Nezmizel v úkrytu lesa, aby se ztratil. Místo toho se otočil ke kopci za klášterem, jehož zalesněný obrys se vynořil jako přízrak ve světle dalšího blesku. Zatímco jej znovu zahálila tma, přemýšlel nad svým váháním. Měl před sebou volnou únikovou cestu, tedy šanci zmizet a varovat církevní představitele. Proč ho tedy něco puďí...?

V očích, které se upíraly směrem ke kopci, se zračil divoký vztek. Drew si uvědomil, co musí udělat, co je ještě důležitější než samotný útek. Hlídka. Ano, musí dostat pozorovatele do rukou a přinutit ho promluvit. Ten člověk si jistě zvolil pozorovatelnu v místě, kde mu nebrání ve výhledu stromy. To znamená, že se skrývá na okraji nějaké mýtiny. Za léta života ve stínu kopce se Drewovi vryly jeho obrysy hluboko do paměti. I ve tmě a zuřící bouři dokázal poslepu určit, kde se na vrcholku svahu nacházejí tři největší mýtiny, tedy tři nejpravděpodobnější úkryty pozorovatele.

Pokud tam ovšem nějaká hlídka je. Neměl o tom žádný důkaz, jen to předpokládal.

Existoval ovšem způsob, jak se přesvědčit.

A byl to také způsob, jak se dozvědět, proč sem vlastně vražedný tým přišel, a zjistit, kdo je za všechno zodpovědný.

23

Bouře dosáhla svého vrcholu, ale Drew si deště, který ho bičoval s omračující silou, nevšímal. Plížil se lesem, obcházel kořeny a spadlé stromy a mířil k temnotě protějščího kopce.

Sekeru svíral tak silně, až ho rozbolely prsty. Došel k úpatí pahorku a v půlkruhu ho obešel. Na odvrácené straně pak vystoupil nahoru. Do tváře ho šlehaly větve ohýbající se pod nárazy větru. Zachytával se mladých stromků, větví, křovin, všeho, co mu pomohlo vyprostit nohy ze sevření mazlavého bláta.

Konečně byl nahoře. Nedělal si starosti s hlukem, protože rachot bouře dokázal přehlušit každý zvuk, dokonce i zlostný výkřik. Svezl se k zemi a začal se plazit, využívaje krytu houští a svěšených větví.

Dorazil k první mýtině, ale dospěl k přesvědčení, že tady se v porostu nikdo neukrývá. Vrátil se mezi stromy a postoupil k druhé mýtině. Pod kopcem probleskovala v příkrovu deště světla z kláštera. Budova možná vypadá stejně jako každou jinou noc. Jenže teď už to není klášter. Někdo z něj udělal příbytek smrti.

Drew si pozorně prohlížel okraj druhé mýtiny a usoudil, že ani tady nikdo není. Otočil se, aby postoupil dále, když vtom upoutalo jeho pozornost nepřírozené zavlňení mezi stromy. Nervy měl napjaté k prasknutí. Přimhouřil oči před oslepující září blesku, v níž zahlédl temnou nylonovou plachtu zavěšenou ve výši hlavy jako provizorní stan. Její boky se skláněly k zemi, a tvořily tak úkryt před deštěm. Čtyři rohy byly přivázány ke kmenům stromů a lana se ve větru divoce napínala. Uprostřed byla plachta podepřena tyčí. Muž na hlídce by se samozřejmě nenamáhal, aby se nahoru vláčel pro případ špatného počasí stan, ale nylonová plachta zabere v tlumoku jen málo místa. Není to tak pohodlné jako stan, ale pohodlí bylo asi to poslední, na čem hlídači záleželo.

Drew musel počkat na další záblesk světla. Blesk zazářil jen na zlomek vteřiny, ale to stačilo, aby Drew v prostoru mezi plachtou a zemí spatřil nohy a boky skrývajícího se člověka. Měl na sobě pohorky, džínsy a u pasu v pochvě nůž.

Tma. Drew se sklonil, aby při dalším rozjasnění viděl pod přístřešek.

Blesk, a teď spatřil celé tělo. Muž byl vysoký a svalnatý. Na hlavě měl pletenou čapku, jakou s oblibou nosívají noční hlídači, a oblečený byl do flanelové košile s podšívkou a prošivané nylonové vesty nevýrazné barvy, splývající s pozadím lesa. Muž hleděl dolů ze svahu směrem ke klášteru. U očí měl infračervený dalekohled, lehce rozeznatelný podle dlouhého širokého tubusu. Ale dalekohled byl uchycen na odstřelovačské pušce připevněné pomocí otáčecího kloubu na trojnožce. Při dalším zablesknutí muž ucukl od okuláru a odvrátil se. Protřel si oči a napil se z termosky, kterou uložil spolu s ruksakem do vidlice stromu.

Drew ustoupil. Déšť bičoval jeho tvář. Zrak mu padl na sekery, kterou držel v ruce. Nemůže zaútočit tak, že vběhne pod nataženou plachtu. Taková pozice by byla pro útok příliš nevhodná. Hrozilo nebezpečí, že uklouzne v blátě nebo strhne plachtu, a předčasně tak nepřítele vyplaší.

Ne, pomyslel si Drew, musím vymyslet něco lepšího.

Chvilíku pozoroval plachtu třepetající se ve větru a pak spokojeně přikývl. Odplazil se vpravo k lanu, které přidržovalo jeden konec plachty ke stromu. Nahmatal uzel a rozeznal, o jaký typ se jedná. Klouzavá smyčka. Pevná a spolehlivá, ale když se prudce škubne za volný konec provazu, lehce se uvolní.

Drew trhl lanem. Měl v úmyslu polapit muže pod plachtou a omráčit ho tupým koncem sekery. Plachta se však nesvezla k zemi. Zachytil ji vítr a strhl ji stranou. Muž pod ní se náhle ocitl v přívalu deště. Bleskl uhodil do nedalekého stromu a rozštípl ho. Muž se překvapeně otočil a spatřil Drewa.

Sekera teď nebyla Drewovi k ničemu. Příliš těžká, příliš neohrabaná. Drew ji odhodil a vrhl se na protivníka. Výhoda překvapení byla stále na jeho straně. Zdálo se, že soupeř je vy-

děšen nejen náhle strženou plachtou, ale zejména postavou, která se před ním zjevila – oči mnicha planoucí spravedlivým hněvem, asketická tvář jako ztělesnění hrůzy a roucho tak pokryté hlínou, že mohl být oživlou mrtvolou, která se náhle vynořila ze země.

Útok na klášter nesl všechny známky toho, že byl proveden týmem opravdových profesionálů. Hlídač se však neovládl a instinktivně vyjekl. Ve stejném okamžiku vyrazil i Drew tradiční bojový výkřik, který měl jednak vyvést protivníka z rovnováhy, jednak měl Drewovi pomoci soustředit do úderu veškerou sílu, kterou uvolnil spolu se vzduchem z plic. Řadu let již nestál proti soupeři s holýma rukama, ale každodenní trénink, jehož součástí byly i prvky asijských bojových umění, udržel jeho tělo a reflexy v dokonalé kondici. Věnoval se cvičení zejména z duchovních důvodů, ale bylo jasné, že jisté věci se zapomenout nedají. Instinkty bývalé profese se vrátily s udivující přesností.

Nezkušenému pozorovateli by připadalo, že se následující události seběhly ještě rychleji, než uplynulo oněch třináct vteřin, které skutečně trvaly. Bleskurychlé pohyby by mu splynuly do jednoduté akce a nebyl by schopen rozlišit jeden od druhého.

Ale Drewovi, a bezpochyby i jeho protivníkovi, se běh času úžasně zpomalil. Stejně jako se špičkovému tenistovi zdá míček letící přes síť velký a zpomalený jako nafukovací míč, s kterým si hrají děti na pláži, připadali si oba bojující muži jako ve zpomaleném filmu.

Drew zasáhl protivníka spodní hranou pravé dlaně do hrudníku těsně nad srdcem. Úder byl tak silný, že měl muži roztržít žebra a úlomky kostí mu měly protrhnout srdce a plíce.

Nestalo se tak. Drew v okamžiku, kdy jeho dlaň dopadla, ucítil, v čem je chyba. Prošívaná vesta byla naplněna tak silnou vrstvou prachového peří nebo spíše rychleschnoucího izolačního vlákna, že sílu úderu částečně absorbovala. Muž zachrčel, což znamenalo, že byl vážně zraněn, ale ne tak, aby ho to vyřadilo z boje.